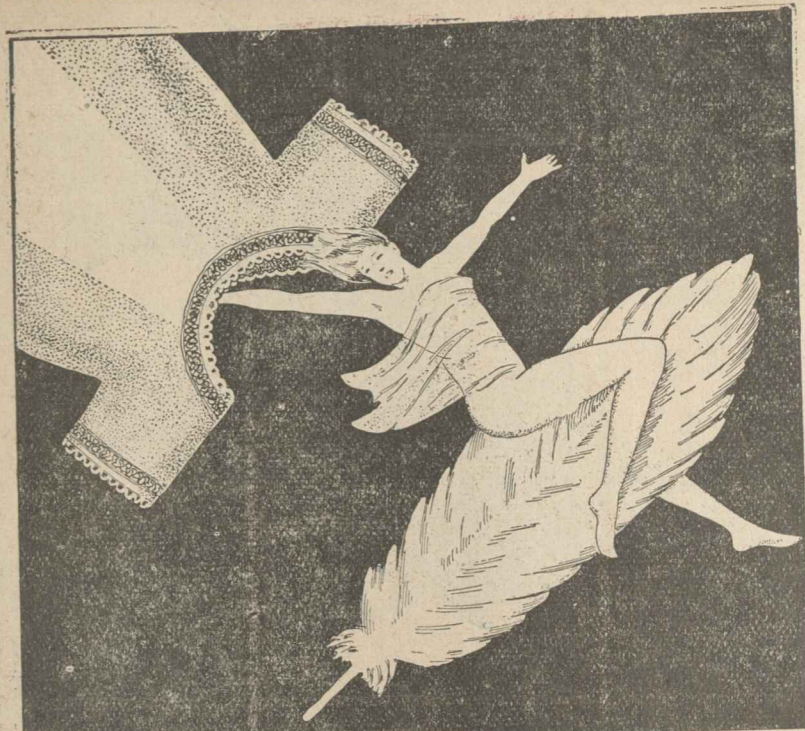

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡ.
440

1932

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Πωλούνται εις τα φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Διά να έχετε όμοιον δέρμα, μεταχειρίζεστε την

ΚΡΕΜΑ ΓΚΑΣΤΟΝ

Χρησιμοποιείτε την πρώτη την κρέμαν ΓΚΑΣΤΟΝ Νο 1 όπως προφυλάσσετε το πρόσωπό σας από τας καυστικές του ήλιου επιδράσεις και την ιδίαν Νο 2 το βράδυ προς καθαρισμόν της επιδερμίδος σας.

Η ΚΡΕΜΑ ΓΚΑΣΤΟΝ πωλείται εις τα Φαρμακεία: το «Γαλλικόν» παρά την «Ομόνοια», «Μοντιάλ» δόξ «Αθηνάς», Σιάχου και Καρμαυροτάλη, Πειραιώς 2, και Μπακάκου, πλατεία «Ομόνοιας».

Διαρκής παρακαταθήκη Φαρμακείον κ. Γ. Αλεξίου, «Αθηνάς» 64.

Δι' ιδιαίτερας πληροφορίας ή κ. Γκαστόν δέχεται έκαστον Σάββατον απόγευμα κάθε φιλόκαλλον κυρίαν εις το εργαστήριόν της, Παλαιών Πολύγωνον Νο 105 β (παρά την Σχολήν Εδελπίδων).

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)40)ο μέχρι δραχμών 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ
ΑΣΠΙΡΙΝΗ

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡ
ΟΜΟΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΡΥΤΙΔΑΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΛΕΟΝ ΤΩΝ 40 ΕΤΩΝ

Αι σημεριναί γυναίκες δεν είνε διόλου υποχρεωμένα να φαίνονται ηλικιωμένα. Ένα θαυμάσιον προϊόν, «ονομαζόμενον Biocel», το οποίον προέρχεται από νέα ζώα, δίδει εις την επιδερμίδα την νεότητά της. Κατά τας δοκιμάς διατροφής της επιδερμίδος παρά του καθηγητού Dr Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης, αι γυναίκες εξηλείφθησαν τελείως (ιδε την σχετικήν μελέτην εις την «Γαλλικήν Εφημερίδα της Βιέννης»). Αυτό το θαυμάσιον Biocel περιέχεται εις την κρέμαν Τοκαλόν, τροφήν διά την επιδερμίδα, χρώματες ρόδ. Χάρης εις την χρησιμοποίησίν του, μία επιδερμς γηρασμένη και μαρμαμένη, δύναται να ξαναγεωσθή. Αι ρυτίδες εξηλείφονται συντόμως και οι κουρασμένοι μύς του προσώπου τονώνονται και σιγίγγουν.

Η κυρία Juilla, ηλικίας 44 ετών, η χαριτωμένη μητέρα της Mademoiselle Jeanne Juilla, της νέας βασίλισσος της ωραιότητος της Εδώρης, δηλ.: Με εξαίρεση διά την αδελφήν και όχι την μητέρα της κόρης μου. Διατηρώ τον μεταχειριζομένην αλλώς την κρέμαν Τοκαλόν, χρώματος ρόδ, κατ' το συνηθισμένον. Μου δίδει αυτήν την νεανικήν όψη που με έβλεπον 19 έτη».

Μεταχειρίζεσθε την κρέμαν Τοκαλόν, τροφήν διά την επιδερμίδα, προτού πλαγιάσετε. Δίδει εις την επιδερμίδα, την όποιαν τρέφει κατ' εσάς το Biocel, το οποίον επαναδίδει την νεότητα. Μεταχειριζομένη την κρέμαν Τοκαλόν χρώματος λευκού διά να λευκάνητε, γλιστρώντας την επιδερμίδα σας.

Το Grand Prix της Έκθεσεως Θεσσαλονίκης έλαβεν κι βαφαι ARTI από τα έμπειρα φαρμακεία της αυ

7 Αυγούστου 1932

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1065

Η 'Ανδρομάχη λιποθυμεί βλέποντας τον 'Αχιλλέα να σύει τον νεκρό του συζύγου της 'Εκτορος. (Έργον του Φλάμμαν).

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL LOMBARD

ΚΑΛΑ 'ΣΤΕΡΝΑ

Ένα πρωί, ο γέρο Μοντρώ βρέθηκε καρφωμένος στο στρώμα από τους ρευματισμούς. Έκανε να κουνηθή, μα δεν κατάφερε παρά να μουγκρίσει.

— Έ μπε γέρο, τσίριζε ή γρηά Μαρτίνα, ή γυναίκα του, μπας και τὰ κακάριωσες;

— Άλλο μουγκρητό:

— Σάν καί τέτοιο μού μυρίζεται, γρηά.

Η γρηά έκανε μία βόλτα, του έρριξε μία πλάγια ματιά κι έβγαλε τὸ φεφά:

— Μιά καί τὰ κακάριωσες, φρουί δεν έχει.

Και με μία αποφασιστική χειρονομία ξανάβαλε μέσα στο ντουλάπι τὸ διπλό κορδέλι.

Ο γέρος έμεινε τις φωνές, βιαστήμωσε, ελτε μαζωμένες δσες βρασιές ήξερε κι' έπειτα έδωσε μία με τὸ χέρι του και σκεπάστηκε ως στο κεφάλι με τὸ σεντόνι σαν νάταν σάβανο. Άφου δεν ήξερε άλλα βιαστήμια, σάπασε κι' άρχισε να μετράει μέσ' στο μυαλό του ένα-ένα τὰ ογδόντα έπτά του χρόνια, γιά να καταλήξει σ' ένα θαυμάιο ερώτημα στον εαυτό του:

— Τότες, γιατί λένε καλά 'στερνά;

Τὸ βράδυ που γύρισε ή Μαρτίνα απ' τὸ χωράφι, της ελτε σαν συμπέρασμα:

— Μπορεί και νάχης δίκιο, γρηά. Όποιος δέ δουλεύει, δέ μαίνει. Τώρα δέ μού μένει παρὰ να περιμένω να ρθή ή Χάρος.

— Έτσι δεν άφήσαμε και τὸν πατέρα μου και φάμε, όταν δέ φελοῦσε πεά γιά να δουλέμη; ελπε αποθελγηματικά ή γρηά.

— Σωστά! άναστέναισε ο γέρο Μοντρώ και σάπασε.

Τὸ σκελετωμένο χέρι του έκανε μία άπελπιστική προσπάθεια, έγραψε έναν κύκλο στον άέρα κι' έτρεσε βαρὺ στο στήθος του.

Ελδε κι' άπάντες πὸς δέ θα μπορούσε να κουνηθή και μουγκρίσει:

— Τότες, γιατί λένε καλά 'στερνά;

Μα ή γυναίκα του δέ θα τὸν άκουσε, γιατί δεν τ' άπογοήτρε.

Τ' άλλο πρωί που ξανάβη μόνη της ή γρηά γιά να πῇ στο χωράφι, την ρωτήσανε οί συγχωριανοί της γιά τὸ γέρο της.

— Βάρινε και δεν τὸν βολει να σηκωθή, τσίριζε ή γρηά. Όποιος δέ δουλεύει, δέ μαίνει. Τὸν άφισα να κοιτάει δσπου νάρθη ή Χάρος να τὸν ξεκορδάσει.

Στὸ χωριό ή ζωή ελνε σκληρή και πετσώνει όχι μόνο τὸ κορμ, μα και τις καρδιές τὸν ανθρώπων. Οί περισσότεροι απ' τὸν συγχωριανὸ της της οίξαν δόλο: Όποιος δέ δουλεύει, δέ μαίνει. Σιγά-σιγά, ή γρηά έκανε τὴ βόλτα τὸ χωριὸ κι' από και πὸς τὸ δνιόστο δόλομα και αλγε στα γειτονικά χωριά. Μά δσο περισσότερο δρόμο έκανε, τόσο και γινάταν πὸς αδιάφορη, τόσο και δάμπανε περισσότερὸ, δσπου σε αὐτὸ μέρες ξεχάστηκε κι' ο γέρο Μοντρώ κι' ή καρπένια του.

Κάνα-δύο νέες γειτονισσες μονάχα που κανάν τις καλές, τὸι πήγαιναν άμα έφενγε ή γρηά κανένα ξεροκόμματο, μπορεί γιατί τὸν λυπόνταναν, μπορεί γιατί ήθελαν να πεισιμώσουν τὴ γρηά Μαρτίνα που ήταν κατὰ και περὸγλωσση.

Ο γέρο Μοντρώ σαν ξοιάτης που ήτανε μεγαλωμένος και γερασμένος στο τραπὶ, ήξερε καλά δυο παροιμίες, που τις άκουγε από τὰ μικράτα του γιά τις λέγε οί συγχωριανοί του που καταίμεσαν να περτοζὸν μόνο χάρις στην αδιάκαχη σκληρὴ δουλειά. Η παροιμίες αὐτές τώρα τὸι γινόνταν στο μυαλό σαν πυρομάνες σφύλλες: «Όποιος δεν δουλεύει, δεν μαίνει», έλεγε ή μία. «Όποιος κοιτάει στο στρώμα, κάλλιο να τὸν παίρνει ή Χάρος», άπαντοῖσε ή άλλη.

— Τότες, γιατί λένε καλά 'στερνά; άναρωπώταν δστόσο ο γέρος.

Άντε-άντε, ο γέρο Μοντρώ έβαλε τὰ δυνατά του και τὴν τέταρτη μέρα σηκωσε πρῶτα τὸνα που πόδι, ύστερα τ' άλλο, μπρομιοτίστηκε, γινάτισε, ξαναγονάτισε, πάστρε με τὸνα χέρι, βιαστήχτηκε με τ' αλ-

λο, ακούμπησε σε μία καρέκλα και στειλώθηκε όρθος μπροστά στο τραπέζι. "Αμα όμως έκανε να κουνήσει, είδε πως ήταν μεγαλειότερος μπελός. "Ένα—ένα τα χερσάκια του κατ' ακουσίαν έφταναν, μα όταν πήγε να τα βάλει να κουνήσουν ένα μωρό, τα βρήκε σκούρα. Τό βράδυ πού γύρισε η Μαρτίνα απ' το χωράφι, βρήκε τον άντρα της φαρδύ—πλάτυ στο κατόφρι της καλύβας να ούρλιαζε απ' τη φούρια και τους πόνοους. Τα σκυλιά της γειτονιάς είχαν ακούσει τα ούρλιαχτά του και γαυγίζαν ένα—γύρο τόσο παράτονα, πού η γηρά—σταυροκοπήθηκε:

—Νάρθη δ' Χάρος άπόψε να σέ γλώττωσ' απ' τα βάσανα, είστε στο γέρο της, σαν να τοδίνε καμιά εύη.

Ο γέρος ούρλιαζε μιά φορά ακόμα και σόπασε. Όσοσο στριφογύριζε στο κεφάλι του μιά σκέψη, ή ίδια πάντα:

—Τότες, γιατί λένε κακία στεργιά;

Υστερα από όχτώ μέρες, ο γέρος, βάζοντας τα δυνατά του πάλι, κατάφερε να σηκωθεί και να πάει τα πόδια του. Πήγε ως το κατόφρι, κάθισε σε μία πέτρα και κάρφωσε τα ξεπλυμένα του μάτια στα πόδια του, όσπου σκοτεινίσατε κακά και δε μπορούσε πια να τα διακρίνει. Την άλλη μέρα ξεθαρεύτηκε, πήρε δυο παλούκια, άκούμπησε σε αυτά και τραβήξε τρακίζοντας για το δρόμο.

—Γιά πού τ'άβλες, γέρο; τόν ρώτησε η Μαρτίνα.

—Σκαμιάς! μούγκρισε ο γέρος, χτυπώντας το ένα παλούκι στο κατόφρι. Είπε γιορτή σήμερα και πάω αγριάει.

Η γηρά σόπασε, μιά στο δρόμο πηγαίνοντας στο χωράφι, είπε στερεότυπα σ' όσους άπάντησε:

—Ο γέρος πήρε δρόμο. Τα πόδια του και το κεφάλι του πάσαν καυγά. Θάχουμε ντράβα!

Με τα χέρια, με τα δυο παλούκια και με τα πόδια του, ο γέρος πήρε το δρόμο ποδίζοντας στο πατά το σπύ. Ήταν σαν ένα κουρέλι πού το πήγαινε και τήφανε ο άνεμος. Παραστατούσε και μούγκριζε.

Στο διάβα του τα ζώα παραμέριζαν, τα παιδιά τ'άβλεσαν στα πόδια κα' ή γυναίκες μπαίνουν στις αυλές και κλείναν τις πόστες.

Με το σπύρο, ο γέρο Μοντρώ έφτασε στην πόρτα του πατά και χτύπησε με το παύ χοντρό παλούκι τα παραθυρόφυλλα.

—Τού λόγου σου είσαι, γέρο Μοντρώ, φώναζε θυμωμένα ο πατάς από μέσα. Τί θέλεις και βαράς τέτοια ώρα; Θα σπρώξεις τη γειτονιά στο πόδι.

—Είμαι πολύ γέρος γιά να περμένω, πατά μου, άπάντησε ο γέρο Μοντρώ. "Έχω να σου μιλήσω.

Ο πατάς άνοιξε ένα παράθυρο και πρόβαλε το κεφάλι του. Ο γέρος κάθισε τότε κάτω και ρώτησε, στιλβώντας τα θαμά του μάτια επάνω του:

—Ήθελα νάξεραι, πατά μου, άν, όταν πεθάνω με το καλό, θα με διαβάσης. Καλά, όποιος δε δουλεύει δε μασάει, μιά όποιος πεθαίνει χωρίς να δουλέψει, τόν διαβάζουν;

—Ναι, είπε ο πατάς με τα δόντια σφιγμένα. Τόν διαβάζουν. Και τώρα, άμε στο καλό σου, άνθρωπέ μου.

—Καλά, πατούλη, μη θυμάνεις, ήθελα να ξέρω....

Σάπασε, μιά σε λίγο, όταν ξανάβλεπε ο πατάς το παραθυρόφυλλο, μούγκρισε:

—..... Γιατί λένε κακία 'στεργιά;

Ακούμπησε πάνω στα δυο παλούκια, πήρε μιά βόλτα σιγά—σιγά και τραβήξε για την καλύβα του. Ένα φοροκόλιο τόν πήρε το κατόφρι γυλίζοντας, σά ν' άκούλυθοις κηδεία. Ο γέρο Μοντρώ όμως σιγανταγαυόδαγε και παρπατούσε. Κανείς στα νεύατα του δεν τόν είχε δει να παρπατάει έτσι και να τραγουδά με τόσο κέφι, μύλο πού στα νεύατα του είχε κατεβάσει ντουζίνες τα βαρέλια.

Όταν έφτασε δέκα βήματα έξω απ' την καλύβα του, τού φάνηκε σά νάχασε γιά λίγο τα νερά του και σά να τού κόπηκε απότομα το κέρα. Κοντοστάθηκε γιά λίγα λεπτά, ξήνισε τα μούτρα του, έπειτα έμωσ συνήρθε πάλι και στειλώθηκε όρθος σαν παιδί. Τα βόλεψε μάλαστα τούτη τη φορά να χαμογέλαση καλώς.

Ξέκωσε ύστερα τη φούρα του γέλεων του, έβγαλε λίγες δεκάρες, τραβήξε στο γειτονικό μπαζάκι και τις έπεσε ρακί.

Δυο μέρες συνέχεια το παράξενο φέροισι του γέρου ξίπταζε κάθε στιγμή τη γηρά Μαρτίνα. Είπε, άπόειδε και δεν τοιζυρε πια το καρβέλι.

Ο γέρος έκοβε γωνίες και μασούλαγε όλη την ώρα πού πούμπε από το ποτό. Κάθε τόσο κουβαλούσε ρακί απ' το μπαζάκι, έπινε, τραγουδούσε, βλαστήμαγε και δε σηκωνόταν απ' το τραπέζι, ούτε

για να ξεπλώσει.

—Τί έχεις, γέρο, και μεθοκοτάς; ρώτησε φοβισμένη η Μαρτίνα.

—Τίποτα! Πίνω ρακί, γιατί το καρβέλι σου βρωμάει σαν λάσπη.

Η γηρά έδινε τόπο στην όργη κα' ή μέρες περνούσαν.

Ένα βραδάκι με τις τελευταίες δεκάρες πού έβγαλε απ' τη φούρα του γέλεων του, ο γέρο Μοντρώ άγόρασε μιά μπαζά ρακί και τρεις δογινές σκονί.

—Τί θα το κάνεις το σκονί; ρώτησε η Μαρτίνα.

—Τόν κακό σου! Θα το φάω αντίς γιά το καρβέλι σου. Τα βρωμάει και τα δυο, είπε ο γέρος χαμογελώντας.

Όταν έμωσ σκοτεινίσατε γιά καλή, της έπε μαλακά—μαλακά:

—Άντε, γυναίκα, να πιάς να κοιμηθείς στής κόγχης σου πιά. Πέρα—Χώρα. Άντε, πού σου λέω, μπάς και βρεις κάνα καλό στο καλά καθούμμενα....

Άντε, φίλα την κόρη σου και πιάς τον γιωτρώ μας χαρετίσματα.

Η γηρά πήρε το δρόμο νύχτα κα' έφυγε σαν κατ' να την κοιούσε.

Όταν τ' άλλο πρωί γύρισε η Μαρτίνα στην καλύβα της, πού ληγε μέσ' στο σκοτάδι το σπύροισι του γέρου και κατάλαβε πως την άδωο. Έκανε το σπύρο της κα' έβαλε να ήρση καφέ. "Αμα τήν άπόψε, άνοιξε τα παραθυρόφυλλα, έβρεξε μιά μπάλα γέρο κα' έπειτα τα μάτια της έπαισαν στο σπύρο.

Ένας μακρύς ίσκιος κουνότανε στη σπύρα.

Έτριψε τα μάτια της, ξανάβλεπε και τίς κόγχης ή μιλή.

—Χριστέ κα' Παναγιά!...

Ο γέρο Μοντρώ είχε κρεμαστεί. Τα μάτια του ήσαν γουρλωμένα κα' ή γλώσσα του κρεμταν έξω, σαν κάποιον να κορόιδευε.

Η γηρά έβγαλε τις φωνές, σαν να της έδωγε κα' αούτς το λαμό ο ίδιος βρόγχος κα' άπαι να μαλλοτραβιέται.

—Χριστέ κα' Παναγιά!... Άγιοι Σωφρόνι. Γιατί τ'όκανες αυτό, γέρο;.... "Ω, γέρο, γέρο μου!....

Έτσι ο γέρο Μοντρώ πήγε στον άλλο κόσμο, άδιάβαστος.

Κι ο Θεός ξέρει άν μπόρεσε να καταλήξει κα' εκεί, στην άλλη ζωή, γιατί λένε οι άνθρωποι κα' ζωής έτοιμης κακία 'στεργιά....

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο προκάτοχος του σημερινού Προέδρου τών Ήνωμένων Πολιτειών, Πρόεδρος Κούλιτζ, άξιοεστιστο δολοφόνος άνθρωπος.

Τόσο μάλλινα παραμύθιας είχε γύνα μιά τόν Άμερικανών, όποτε κάποτε, σε μιά σπουδαία στροφή, όταν έζητησαν από τόν Άμερικανό ποινικό Σ' τ'όσον να δώση τόν άκριβή όρκον τών μονολόγων, αούτος άπάντησε:

—Μονόλογος λέγεται μιά συνδιάλεξι με τόν...

...Πρόεδρο Κούλιτζ!

ΜΑΝΤΟΝΑ

(Τού Στόκμαν).

Μετά την δολοφονία του Προέδρου τών Η. Ξεκού, στρατηγού Όμπεργκόν, έπρόκειτο να έλθουν έξι λόγες γιά την άνάδειξι νέου Προέδρου, ή όποιες, όπως συμβαίνει πάντα σε παρόμοιες περιπτώσεις, έπρουμνόντο αίματηρότατες.

Ρώτησαν λοιπόν τόν λόρδο Ρόδεμπαρ, τόν γνωστό Άγγλο γαλοεπιχειρηματία τού τίπου, άν έπρόκειτο να στείλι κανέναν έπί στο άμεταλμένο στο Μεξικό.

—Ναι, είπε ο λόρδος, θα στείλω έναν... πολέμο άνασταυρωτό.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

—Υπάρχουν μερικοί γονείς πού έδικονόταν τα παιδιά τους, την κακή άνατροφή πού τούς έδωσαν οι ίδιοι.

—Η πείρα είναι μιά γυναίκα ήλικιωμένη, πού τη σέβονται, ός να έξετάζουν άν τήν παρελθόν της είναι άμεττον.

—Ο Θεός συγχωρεί, ή φούς ποτέ.

—Δέν κοιμάται κανείς απ' τη ζωή, κοιμάται μονάχα από τόν έαυτό του.

—Υπάρχει ένα είδος καλωσύνης πού άφαιμάει, και ένα είδος κακίας πού έλάνει.

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ν. Α.

Έμφύλιος ζωντανή της Κομψότητας και της Χάρους υπό έπωνόμιας, συμμετρική, χαριτωμένη, έμφαντιστική. Τό ντύσιμό της άπλοτάτο, άλλα πάντοτε άνταπροσπεύει τό άπάνθισμα τού Παριζιανισμού. Όταν τήν όητε, θα τήν έλλάβητε γιά Παριζιάνα. Ένα πρόσφορο μαρτυρημένο από τόν ήλιο, μάτια γοητευτικά, μπάς σφαιροσώτες, δέν είναι όραία κα' ή όλα ταύτα είναι πολύ περισοτέρον από όραία, έφόσον προσελκύει τό ενδιαφέρον και τόν θαυμασμό. Πάντοτε γελιστή, φωτισμένη ή μελαγχή φυσιογνωμία της άπ' άπασφράττα δόντια. Υγος σμαρταθινός, ή όμιλία της πολύ εύχρηστη, δίδει κέφι. Η τουαλέττες της—ός έπί τό πλείστον μονόχρωμες ή άπλές—άνταπροσπεύουν τήν τελευταία Παριζιανική αίδα. Όχι μόνον δέν λείπει από κανένα κομμάτι κέντρο, άλλα παρακατα τήν ίδια βραδεί σε δια.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Οι γάμοι τών γνωστών Άπθίδων τελευταίως άντικαθίσταντο κομμάτι γερονότα. Τόσο είναι συχνά και σε κάλους έκτεταμένους προσώπων.

—Τήν παρελθούσαν Πέμπτην έτελέσθησαν οι γάμοι της δελτινής και όραίας Έλληνίδος εκ Κων'πόλεως Δος Χαϊδής Κέντρου με τού κα. Βασ. Δεμερτζή.

—Η νύφη, ένα έμψυχο σπάνιο λουλούδι, έφερε τουαλέττα πού είχε τόν τίπο της Παριζιανικής κομψότητας. Τό βέλο της διευθετημένο με σπανία χάρι.

—Μια έμφαντος άξιοθαύματος είμορφας ή άδελφή της νύφης.

—Τό παρελθόν Σάββατον έτελέσθησαν οι γάμοι της δος Μπεμπέλας Μυταράκη με τού κα. Καραπάνη.

—Η όραία Έπαιλς της Κηρυσιάζ έπαρουσίαζε φαντασμαγορικά θέματα. Μονοεπίνες έμπριμέ, όγκαντίνες λευκές πού είχαν φρεσκάδα, χαριτωμένες κορμοστασιές.

—Ούλκιμα επάφρα από λουλούδια άποτελούσαν τά προσφερόμενα από τούς κεκλημένους. Άλλα διευθετημένα με ιδιόφροντες ξίμας, άλλα μέσα σε κάναστρα, δεμένα με πελώριους φρόγους τούλκους.

—Η νύφη γοητευτική με σπανία έφαρσα και τουαλέττα άπεριγύρατον επίζε. Τό πέλο πολύτιμον και διευθετημένον με πολλή χάρι.

—Η άδελφή της νύφης, δες Δανάη Μυταράκη, πούλησε είμορφα, έφεροσε κομψότητα τουαλέττα.

—Τό επώτεξ της νύφης άποτελείτο από νεαρές κυρίες και δεσποινίδες, μεταξύ τών όποιών αέ καίκα Άντ. Σκένδερ κα' Π. Σκένδερ με θαυμάσια τουαλέττες έμπριμέ, άσπρη και μπλε—σέλ ή μία και κόρη ή άλλη.

—Στό «Σέπλο» τήν παρελθούσαν Κυριακήν πο—λίμνηρη και έλκεκτη συγγέντηρος.

—Παρευρέθησαν Προσβεντιά Όλλανδίας κα' Έλβετίας, κα' κα' Άσέρην, κα' κα' Άντ. Σκένδερ, κα' κα' Ράλλη, κα' κα' Ζαϊζώστα θαυμασία εμφάνισις, κα' κα' Μπότση, κα' κα' Τσιφρόνη, κα' κα' Α. Λοβέρδου κομψότητα σιλουέττα, κα' κα' Παπαγιαννίδου όραία εμφάνισις, κα' κα' Μάξιμου, κα' κα' Κυριακού, Γεροστασιής κα' κα' Αίσχης όρωσιότης, κα' κα' Μιχ. Μελά θαυμαστική είμορφα, κα' κα' Γουναράκη.

—Εναυσσονέλλας τουαλέττες αέ κυρία Λαντιέ κα' Δροσάλλας, κα' κα' Παπαγιαννίδου αιδερία και σιμωπητική εμφάνισις.

—Ένα όραίο μπακέτο από τις δος Έλλη Παπαγιαννίδου, Τύχη, Λοβέρδου, Μυταράκη, Άσέρην, Αγγροπούλου, Λαγουδάκη.

Η MONTAIN

Η ΝΕΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ

ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ;

Όλοι μας πιστεύαμε ως σήμερα ότι τα μάτια είναι ο «καθρέφτης» της ανθρώπινης ψυχής, ότι σ' αυτά αντικατοπτρίζεται ή χαρά, ή λύπη, ή όσση, ή όποιόδηποτε άλλο ψυχικό μας συναίσθημα.

Τελευταία όμως, ή θεωρία αυτή άπεδείχθη έντελώς έσφαλμένη. Τα μάτια μας μόνον τούς δέν είναι ίκανά να έξωτερικεύουν τίποτε.

Είπε άτονα, άδιόφορα, τελείως άφωνα, λέγει ο διάσημος Γάλλος ψυχίατρος Ντυνλάτ.

Ο Ντυνλάτ, κατόπιν πολυέτων πειραμάτων του, ως έξης δικαιολογεί τη θεωρία του αυτή:

«Γιά να καταλάβετε ότι τα μάτια τού ανθρώπου είναι άίκανα μονάχα τούς να έκφράσουν όποιόδηποτε ευχάριστο ή δυσάρεστο αίσθημα του, δέν έχετε παρά να κάμψτε τό ακόλουθο πείραμα:

• Προμηθενθείτε δυο κοινές, εκ τών όποιών τό πρόσωπο της μιάς γάναι χαρούμενο, της δε άλλης θλιμμένο. Πάρτε κατόπιν ένα ξύλινος γυάλινον ματιών και βάλετε τα μέσα στις κόγχες της πρώτης κοινής και κατόπιν στής άλλης.

• Θα ιδήτε τότε ότι τα μάτια αυτά θα πάρουν άμέσως τήν έμφραση πού έχει τό πρόσωπο της καθεμιάς κοινής. Τα ίδια μάτια στή μιά κοινία θάναλ χαρούμενα και στήν άλλη θλιμμένα».

Ότι τα μάτια δέν είναι παρά δυο άφρονες και άμετάβλητες χάντρες, άίκανες να έξωτερικεύουν ούτε τό παρρηχό συναίσθημα, ο καθηγητής Ντυνλάτ τό άπέδειξε διά σειράς πειραμάτων του. Ένα μάλιστα από αυτά, πολύ άπλοτάτο, μπορείτε να τό κάμψτε και μόνον σας:

Σταθήτε μπροστά στον καθρέφτη σας, και κατόπιν σκεπάστε με τό μαντήλι σας τό πρόσωπό σας, από τη μύτη ως κάτω.

Προσπαθήστε ύστερα να κάμψτε διάφορες γκριμάτσες, ευχάριστες ή δυσάρεστες. Θα ιδήτε τότε ότι τα μάτια σας θα μένουν άμετάβλητα, άίκανα να φανερώσουν τις γκριμάτσες πού κάμψτε και τις όποιες σκεπάσει τό μαντήλι σας.

Σύμφωνα λοιπόν με τη θεωρία τού διάσημου Ντυνλάτ, δολόκληρος ο ψυχικός μας κόσμος έξωτερικεύεται χωρίς στο μινικό σύστημα τού προσώπου μας.

Υστερ' από τη θεωρία αυτή, οι ποιητά δέν θα τολμήσουν πια να έγκωμιάζουν τα μάτια— τών γυναικών βέβαια— και να γράφουν:

«Είχε κάτι μάτια πού μιλούσαν, κάτι μάτια πού σου έλεγαν πολλά!».

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Τόν περασμένον αιώνα, πού ή γαλλική φιλολογία κυριαρχούσε πάνω σ' όλες τις άλλες, επικρατούσε ή κακή συνήθεια στούς τυπογράφους και τούς εκδότας τού Βελγίου, να παραποιούν ή να μιμνήσκον τά γαλλικά φιλολογικά βιβλία, προς μεγάλην βλάβην τών Γάλλων συγγραφέων και βιβλιοπώλων. Κάποτε λοιπόν πού ο Άλέξανδρος Δουμάς βρισκόταν στο Βέλγιο και περνούσε από κάποιο δρόμο τών Βρυξελλών, τόν σταμάτησε ένας βιβλιοπώλης και τόν παρακάλεσε να εταρεστηθή να γράψη δυο λέξεις σ' ένα βιβλίο. Ο Δουμάς έδέχθη κα' έγραψε τά έξης: «Τό παρόν αυτόγραφο δέν είναι... άπομίμησις της γραφής τού Άλέξανδρου Δουμά!»...

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΠΤΟΧΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Εκ προηγουμένων εισφορών:	Γαλλ. φρ.	50
	Λίρα	1
	Σελίνια	2
	Λιχίμα	2074

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολότως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παλαιά είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και δολόκληρος βιβλιοθήκες. Γράφατε: «Μπουκέτο», Δένα 7, Αθήνας.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΠΩΣ Ο ΠΡΟΠΑΠΠΟΣ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ ΕΨΗΣΕ ΚΙ' ΕΦΑΓΕ ΕΝΑΝ ΝΕΓΡΟ!

(Ιστορικό Γεγονός)

ΣΦΑΛΩΣ θα ξέρετε όλοι τον γοητευτικό Γάλλο συγγραφέα Πιέρ Λοτί, τον άθνατο συγγραφέα των «Απογοητευμένων», της «Κυρίας Χουάνθιμον», του «Ψαρά της Ισπανίας» και τόσων άλλων αστορηματικών μυθιστορημάτων.

Αίτιο όμως θα ξέρετε, ή μάλλον κανένας από τους Έλληνες θαυμαστές του Γάλλου συγγραφέως, τις περιπέτειες του αποπάπου του Λοτί, του τυχοδιώκτη και χρυσόψαρου Πιέρ Βιό. — Βιό είνε το οικογενειακό όνομα του Πιέρ Λοτί — ο οποίος, αφού ναύησε το καράβι με το όποιο πήγαινε στην Αμερική για να κάνει κι αυτός, όπως και τόσος άλλος, την τύχη του εκεί πέρα, χιχτηκε από τα κίματα, μαζί με μία κυρία Λά Κοντύρ ονομαζόμενη και μ' ένα Νέγρο δούλο του, στις άριόλες και έσπασε αυτές της Φλωρίδας...

Έκει, φοβόρι απ' την πείνα, ο Πιέρ Βιό και ή σύντροφός του κυρία Λά Κοντύρ, κορυβλία οικότα του ναυαγίου, αφού τυραννίστηκαν σκληρά μέρες όλοκληρες, αναγκάστηκαν, τέλος, ξεπαιχτήρι έσχιζε τη θάλασσα, σαν δελφίνι, τρελλομένοι πειά, να σκοτώσουν μ' ένα όλο το Νέγρο ύπηρέτη τους και να... τον φάνε ψητό!... Ας αφήσουμε όμως καλύτερα τα ιστορικά κι' αθένητα έγγραφα και γεγονότα, να μιλήσουν μόνο τους για τη φοιτική αυτή περιπέτεια... Λοιπόν:

Στις 2 Γανουαρίου 1766, ένα κομμάτι και στερεό τρεχαντήρι, ή «Τίγρις», έκανε πανιά απ' το λιμένα του Αγίου Δομίγκου για την Αμερική... Ενόητος άνεμος, οπάνιος στις επικίνδυνες αυτές θάλασσες, φούσκωνε τα πανιά του και το τρεχαντήρι έσχιζε τη θάλασσα, σαν δελφίνι.

Το ταξίδι άρχισε έτσι με τους καλύτερους αινούς... Δεκατέντε πρόσωπα ήταν δια-δια έπάνω στο τρεχαντήρι: Ο κατεπάνος του Λά Κοντύρ, ή γυνίκα του, ο γιός του, ο Πιέρ Βιό, ο Νέγρος ύπηρέτης του Βιό και δέκα ναύτες... Το τρεχαντήρι το ναύλωσε ο Βιό για να τον πάει στην Αμερική...

Τοιμήρος στην ψυχή ο Βιό, τυχοδιώκτης άτρομος και δοσστήριος, θαλασσοπόρος άκατάβλητος, είχε φάει δυο-τρία χρόνια πριν απ' τη Γαλλία κι' αναζητήσει παντού την τύχη... Καταπάστηκε με λαβρεμπόρια, με δουλειόρια και λογιό-λογιό έντιμες ή ύποπτες δουλειές κι' είχε ξεπέσει πειά στον «Αγιο Δομίγκο με λίγα παραδάκια...

Μά δεν του έφταναν αυτά... Θαιμωμένος απ' τις διηγήσεις των Ίσπανών τυχοδιωκτών και διαφόρων χρυσόψαρων, ναυαγίων κοινωνικών κάθε χώρας και κάθε προελεύσεως, αποφάσισε, τέλος, να πάει στην κοντινή πειά με τον «Αγιο Δομίγκο» Αμερική και να ζητήσει τύχη καλύτερη εκεί πέρα.

Ναύλωσε λοιπόν την «Τίγρις», πήρε μαζί του και τον πιστό του Νέγρο ύπηρέτη και ξεκίνησαν για τη μυθική εκείνη χώρα του πλούτου και του χρυσαφιού...

Όπως είπαμε, το ταξίδι τους ήταν ενόητος τις πρώτες μέρες... Οι ναύτες κι' οι έπιβάτες του τρεχαντηριού, άνεθαμένοι στο κατάστρωμα, απολάμβαναν το ύπεροχο θέαμα του γαλάζιου και άπεραντου ωκεανού.

Εξωτερικός ο ούρανός... Όλοήμερος ο ήλιος... Χλιαρός ο καιρός την ήμερα... Χαρά Θεού γύρω...

Μά έπειτα από λίγες μέρες, σύννεφα βαριά και μαύρα μαζεύτηκαν στο στερέωμα... Ο άέρας άρχισε να σφυρίζει σαν δαιμονισμένος άνάμεσα στα σφυριά και στα πανιά του ύπηρέτη μου, και πήρε πιο μαύρο νησί, για ναβούμε νερό, τροφή και καταφύγιο για τη νύκτα...

Η τραγική πορεία στο νησιού το έσωτερικό άρχισε με χιλάνα. Ψόφοι απ' την πείνα κι' απ' τη δίψη, με πονεμένο και άσπασμένο το κομμάτι τους απ' το ριζικό τους το άπλοστο στα κορμιά τους, σκοτώθηκαν απ' το πολύπορο ξάπλωμα τους στις σκληρές πέτρες, οι τρεις ναυαγοί έφεσαν με κόπο και προσπάθεια άσπρη τα μουνδιασμένα απ' το νερό κι' απ' το κρύο πόδια τους...

Σε λίγο βασίλεψε ο ήλιος. Το σκοτάδι, στα γεγορημένα πλάτη, πέφτει γοργό. Χωρίς να χάνουν λοιπόν και οι τρεις ναυαγοί έβλεψαν ένα σπηλαιο βαθύ, σκαμμένο σε κάποιο βράχο, μυστικό άπχθειμ λίγες γλυστερές και μισόμικρες ρίξες ψυτών, έπαινε

Πιέρ Λοτί, ο άπόγονος του άνθρωποφάγου Πιέρ Βιό.

καλούσαν τον Θεό γονατιστοί να τους σώσει, μά δια χιχνασάν κάκου...

Έφτασαν τα μεσάνυχτα της 16 Φεβρουαρίου... Ένώπιον πλέον μήνας είχε περάσει από την ήμερα πουφταναν απ' το λιμένα δεκατέντε μέρες έπάνω-κάτω από τότε που πάλεψαν με την τροφή... Η νύκτα αυτή ήταν πιο μαύρη και πηχτή από τις άλλες κι' έπαινό σφοδρός... Τα κίματα, όλομυαυρα βούνα, χτυπούσαν το νηιο πειά τρεχαντηριού με λύσσα και μαγία άφάνστη και τροφή...

Έβρεχε συγχρόνως με το κανάτι... Σαφνικά, μέσα στη γενική έκείνη τρέλλα των στοιχείων, άκουσε πιο δυνατό και βιουλο κάποιο μουγκρίσμα μακρινό... Πήρε όλοι τους από τη φοίση στο άκουσμα της φοβερής αυτής βοής, άφαιρε στ' αδιά τους σαν τον ήχο τον λυπητερό μιας νεκρής πάνας...

Ήσαν ή άπότομες και γεμάτες βράχια κορτερά αυτές του άπλο των Σκυλίων, πάνω στις όποιες βροντούσαν τα κίματα σαν κανίνα. Ήταν δηλαδή ο Θάνατος... Ο ούγονος και φοβερός της τροής... Το τούκισμα και κομμάτισμα των πονεμένων τους κορμιά στα τραχεία βράχια του έρημου αυτού νησιού...

Πάλασαν τότε με λύσσα και άπόγνωση για να άποφύγουν το μερό τρακάρισμα στα βράχια. Είχε άρξισι πειά να ξημερώσει, και πού ή έλπίδα, μαζί με της χαρηνής το φός, άρχισε να φεύγει τις νεκρωμένες τους ψυχές και τα σπαταγμένα απ' την άπλητης κακοτυχίες τόσων ήμερών κορμιά τους, τους άγχαλασε έσπασχικά ο Χάρος!...

Ένα κίμα πανήψηλο κι' όρημητικό, τρομακτικότερο απ' όλα τα λη, σήκωσε ψηλά, άνάερα, θαρρείς, το σκελεθρομένο τρεχαντήρι, κράτησε μετέωρο για λίγο, κι' ύστερα το πέσαν νατάν παιχνίδι, πάνω στους βράχους.

Άκούστηκε ένας κρότος δυνατός σαν τη βροχή, τριξίματα φοβικά, τσακίσματα σπύλων σπαρακτικές κραυγές έσχιαν τον άέρα, κορμιά και κινδύνον, παγμένα νουαγάρια, θύονη, κι' έπειτα της φουτοτύνης ή βοή τους σε για πάντα, με το θανάσιμο κλάμμα της ανθρώπινης φωνής...

Ξημέρωσε... Έφτασε μεσημέρι... Κι' έσε ο ήλιος πειά να γέρνει σε μία δισι μαυρο Λάγριας άγάλια-άγάλια ή φουτοτύνη και χι τα φουτοκωμένα κίματα έσχιαν με πιο στίς άπότομες αυτές του έρημου νησιού έκασο. Πτώματα άνθρώπων χόρευαν στον άέρα και σπινίδια κομμάτιασμένα, τα σπινίδια του τρεχαντηριού, χτυπούσαν άκόμα στα βράχια.

Έξωφρα άντήχησε ένας πνιμένος σπινί στην έρημη αυτή άεροαλιά... Ύστερα ήχος... και τρίτος... Ήσαν τέσσερες και έξαλωμένοι πάνω στους βράχους, που τους έσαν εκεί τα θεόρτα κίματα.

Ο Πιέρ Βιό πρώτος. Πλήι του ξεροφύ κατεπάνος του τρεχαντηριού, με μία όλη φοιική πηγή στο πίσω μέρος του κορμίου, λίγα βήματα πιο πέρα άνασαιαν βαρελά νεροχόντουσαν σιγά-σιγά απ' τη λιποθυμία του Νέγρου δούλου του Βιό κι' ή γυνίκα του κατεπάνου... Πτώματα τριγύρω τους, άνασαιαν πλωμένα, χιτταζαν παραπονώρικα τον άέρα άνοιχτά τα γυάλιά τους μάτια...

Ο Πιέρ Βιό πνίχτηκε τέλος όρθός, ψιθύρισε λίγα λόγια πνιός στη γυνίκα του κατεπάνου, ή όποια έγινε πνιό άόμα, λητή και μισόξαλωμένη στον ίσοιο κάποιου βράχου, κι' άνοξε έσπασα, με τη βοήθεια του Νέγρου, ένα μεγάλο λάκκο, κοντά στην άκμή, στον όποιο έθαψε όποις-όποις τα πτώματα των άτυχων αντρών του ταξιδιού του...

Έπειτα, ξεαναγορίζοντας κοντά στην άπαρηγόρητη γυνίκα, ψιθύρισε με πνιό:

—Κυρία μου, κάντε ένα στερεό κορυβίο, κι' έλπιω στο θεό βγούμε γρήγορα ζωντανό απ' τη φοιική μας θέσι... Στοιχάστε μπράτσο μου και στο μπράτσο του ύπηρέτη μου, και πάμε πιο μακριά νησί, για ναβούμε νερό, τροφή και καταφύγιο για τη νύκτα...

Η τραγική πορεία στο νησιού το έσωτερικό άρχισε με χιλάνα. Ψόφοι απ' την πείνα κι' απ' τη δίψη, με πονεμένο και άσπασμένο το κομμάτι τους απ' το ριζικό τους το άπλοστο στα κορμιά τους, σκοτώθηκαν απ' το πολύπορο ξάπλωμα τους στις σκληρές πέτρες, οι τρεις ναυαγοί έφεσαν με κόπο και προσπάθεια άσπρη τα μουνδιασμένα απ' το νερό κι' απ' το κρύο πόδια τους...

Σε λίγο βασίλεψε ο ήλιος. Το σκοτάδι, στα γεγορημένα πλάτη, πέφτει γοργό. Χωρίς να χάνουν λοιπόν και οι τρεις ναυαγοί έβλεψαν ένα σπηλαιο βαθύ, σκαμμένο σε κάποιο βράχο, μυστικό άπχθειμ λίγες γλυστερές και μισόμικρες ρίξες ψυτών, έπαινε

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΡΟΖΕΛΑΝΗ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής και ή κατακτήσεις του. Πολεμιστής, αλλά και άνακκινιστής και φιλότεχνος. Ένας Έλληνας συνεργάτης του. Πώς έγνωρίστηκαν. Ο μικρός σκλάβος με το μάγο βισλί. Πώς έγινε γαμπρός του Σουλτάνου και πώς κατέληξε στο δέμιο. Η πολιορκία της Βιέννης. Άγρια σφαγή των χιχμαλώτων. Όπου εμφανίζεται ή όραία Ροζελάνη. Η σκιάδα πούχε επανάστασει. Ο Σουλεϊμάν γοητεύεται, κτλ.

Σουλτάνος Σουλεϊμάν, ο Μεγαλοπρεπής, έπαιξε σημαντικό ρόλο στην Ιστορία. Άνέθηκε στο θρόνο κατά τις άρχές του δεκάτου έκτου αιώνας και ήταν συγχρόνως του Καρόλου Ε' και του Φερδινάνδου Α'. Ύψηξε πολεμιστής προμερής, αλλά και μεγάλος οργανιστής του κράτους του. Έδωσε στο λαό του δικαιοσύνη κι' έλευθερία, ένδιαφερόταν για τα γράμματα και τις τέχνες, έπαισε μεγαλοπρεπή μνημεία. Δικαίως λοιπόν επωνομάσθη Σουλεϊμάν ο Κατακτητής, ο Νομοθέτης, ο Μεγαλοπρεπής.

Πάντοτε σιμά σ' έναν μεγάλο βασίλεια και κατακτητή, πρέπει να άναστήσαστε τον σφεγγάτη του, τον άνθρώπο που τον βοήθει στο έργο του, έναν Ροζελάν ή Μαζαρίνο. Και ένας τέτοιος άνθρώπος, φτιαγμένος κα' έλπις, μουσικός και ολιγομολόγος, έβρισκτο για το κάθε τι, άόμα και για το έλγελμα, στήριξε πράγματι στο πλενό το Σουλεϊμάν. Και ίδιό πώς έγνωρισε τον συνεργάτη του αυτόν ο τρομερός Σουλτάνος:

Ο Σουλεϊμάν ήταν άκόμα νέος και περπατούσε μία μέρα, προτού γίνει άυτοκράτορας, στην άεροαλιά. Μπροστά του άπλώνονταν ο Βόσπορος, θαλάσσιος σε χρωματισμούς την ώρα αυτή.

Έξαυρα, άκουσε έναν ύπεροχο ήχο βιολιού. Περίοργσε τότε περιέργως να δι πούος ήταν ο περιόργος αυτός βιολιστής. Σε λίγο βοήτησε μπροστά σ' έναν νεαρό δούλο, που καθισμένος στην άεροαλιά, έπαιζε το μαγικό βιολί του. Ο νέος αυτός ήταν Έλληνας. Κάποτε του ταξίδευε, τον πάσανε οι κορυβόροι και τον πουλήσαν σε κάποιο σκλαβοτάξαρο. Τον άγόρασε μια πωτόννη γοργά, με το σκοπό να τον μελωδίασει και να τον ξαναπολύσει άκατάβλητος. Έπειδή μάλιστα ο νέος έδειχνε μεγάλη κλίση στη μουσική, ή πωτόνη γοργά τον βοήθησε να μάθει βιολί, βέβαια θα δίδασκε μία μέρα διαλάσει τα έξοδά της.

Ο Σουλεϊμάν πλησίασε άμέσως τον νεαρό βιολιστή, τοίσαξε το χέρι, το έξέφρασε με θαυμασμό του για το ύπεροχο παίξιμό του και του έδωσε, δια από τη στιγμή εκείνη ήταν φίλος του. Έτα ο πτωχός σκλάβος βρήκε πειά την τύχη του. Και από την ήμερα εκείνη έγινε ο άγαπώμετος σύντροφος του Σουλεϊμάν.

Όταν άνέθηκε στο θρόνο, ο Σουλεϊμάν πήγε τον Έλληνα βιολιστή σιμά του βοηθό, σιμά του και συνεργάτη του, που έδωσε την άδελφή του γυνίκα του, τον έκανε στρατηγό και τον έγινε με τις πλάτες. Μά ή έδωξη αυτή του γαμπρού του τρομερού Σουλτάνου δεν κράτησε πολύ. Γιατί όταν ο Σουλεϊμάν είδε τον παλιό του σύντροφο να γίνεται επανδύοντας ίσχυρός, φοβήθηκε τη δύναμή του και διάταξε να τον στραγγαλίσει...

Ο Σουλεϊμάν ήταν έκ φύσεως φιλοπόλεμος. Διαρκώς πολεμούσε, κατακτούσε και μεγάλωνε το βασίλειό του. Απ' τις περιόργες έκατατείς του, που άπλώναν τα όρια της Τουρκίας ως την Περσία, την Αίγυπτο και την Αρμενία, τον Δούναβι και τη Γερμανία, δυό έβρισαν όνομαστές στην παγκόσμια Ιστορία. Η έναντιον

που άμύριζε λιγάκι, μαζεμένο σε μία καλύπτρα από τη χιχινή βροχή, και έζωσαν κοντά-κοντά να ζεσταθούν λιγάκι...

Νίχτωσε... Άκουγόntonταν τώρα καθαρά ή βρεμής άνάσες τους και το πνιχτό ορχαλιό τους... Ο ύπνος νάρκωσε στη στιγμή ή άνασαιμένα απ' την κορυβία κορμιά τους κι' άνακούρισε με τη γαλήνη του τις ταρωμένες απ' την τρομάρα κι' απ' τα τόσα ήδικα μαρτυρία ψυχής τους... Κοιμόntonταν πειά βαθεία...

Στο έπομενο φύλλο θα σας διηγηθούμε τη φοβερή συνέχεια και το τέλος της άληθινής αυτής ιστορίας, παραθέτοντας και το σχετικό έπιστομο έγγραφο του Άγγλου φρουράρχου του φρουρίου Σαιν-Μαρκ ντες Άσπάλς.

SULEYMAN-AIN-KAISER-DER-TURCKEI

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής.

του Βελιγραδίου και ή έναντιον της Βιέννης. Στην πρώτη, ο Σουλεϊμάν ένίκησε και το Βελιγραδί έγινε τουρκικό. Στη δεύτερη, ή τύχη δεν του φάνηκε ενόησι. Δεν κατόρθωσε να πάρη τη Βιέννη ένα όλοκληρο καλοκαίρι, μολοντί έκανε έκασο έπιθέσεις έναπύον της. Όπου ήρθε τέλος ο χειμώνας, το κρύο, ή έλλειψη τροφίμων, ή πείνα. Οι Τούρκοι πολεμιστές άρχισαν τότε να παραπονώνται. Στο τέλος έσπασσαν κι' ένα βράδυ, τα μεσάνυχτα, ο Σουλεϊμάν άναγκάστηκε να διατάξη ύποχώρησι. Έβάλαν φωτιά γύρω, έσφαξαν πολλούς αχμαλώτους, πήραν τους άλλους μαζί τους σκιάδους κι' έγύρισαν νικημένοι στην Κωνσταντινούπολη.

Ο Σουλεϊμάν είχε δυό μεγάλες άδυναμίες. Τη θνησιόδια της ψυχής, που τον ώθησε να διατάξη να σφάζουν, χωρίς κανένα λόγο, χιλιάδες αχμαλώτων στην πολιορκία της Βιέννης και την έροτική έπιθυμία που τον φλόγιζε και τον παρόερε.

Σχετική με την έροτική άδυναμία του Σουλεϊμάν, είνε και ή παρακάτω ιστορία που θα σας διηγηθούμε, ή ιστορία του έρωτός του με την όραία Ροζελάνη.

Η Ροζελάνη είνε ένα ιστορικό πρόσωπο δη και καλά γνωστό. Ο Πιέρ Λοτί στο μυθιστόρημά του «Η Απογοητευμένη» μας δείχνει πώς είνε δύσκολο να γνωρίση κανείς τις γυνίκες της παλιής Τουρκίας. Για να γνωρίση συνεπώς κανείς τις σουλτάνες και ίδιους όταν έχουν από πολλών αιώνων πεθάνει, ή δύσκολα είνε πολύ μελωδίαση άκόμα.

Δεν είνε άκριβός γνωστόν από ποιά χώρα κατήγετο ή Ροζελάνη. Το μόνο βέβαιο είνε, ότι δεν ήταν Τουρκικής καταγωγής. Ήσαν μία ξένη κι' έπειδή κατ' ούοιαν αυτή καθ' εαυτή τον Σουλεϊμάν, καθ' εαυτή τον σκλάβο, καθ' εαυτή την Τουρκική άυτοκρατορία.

Μερικοί ίσποστηρίζουν, ότι ή Ροζελάνη ήταν φοβόργης καταγωγής. Άλλοι πάλιν έμείνουν, ότι ήταν απ' τη Ρωσία. Άλλ' αυτό το ζήτημα δεν έχει μεγάλη σημασία. Απ' το πούδηποτε κι' αν ήταν ή γυνίκα αυτή, το γεγονός είνε, ότι άπόκτησε μέσα στο χαρμίνε τρομερή δύναμη, ότι έπαιξε τον τρομερό Σουλτάνο απ' άρχιμά της.

Πώς γνώρισε ο Σουλεϊμάν την Ροζελάνη; Το ιστορικό αυτό δεν είνε ιστορικά έξοκριμωμένο. Γε' αυτό θ' άκούσθουμε στο σημείο αυτό την παράδοσι.

Κατά την παράδοσι λοιπόν, ή Ροζελάνη ήταν μία σκιάδα, την όποια είχαν φέρει μαζί κι' άλλες πολλές στο σφαγί του Σουλτάνου και ζούσε εκεί μέσα άγνωστη και παρασημένη μένη.

Μία μέρα, πήγαν και άνέφεραν στο Σουλτάνο, ότι μία απ' τις σκιάδες του είχε καταπατήσει πειά άναπόρονη με την άναπατήρη και την όρημησική της και ότι έπαιζε να ληφθή ένα μέτρο έναντιον της. Τού έποτειναν μάλιστα, ότι ή καλύτερα λύσις ήταν ή δολοφονία της, γιατί έτσι θα ήουνασε το χαρμίνε.

Ο Σουλτάνος θέλησε τότε από περιέργεια να ιδή την άπίπωση αυτή σκιάδα — που δεν ήταν άλλη από τη Ροζελάνη — και διάταξε να τού την φέρουν μπροστά του.

Μόλις βοήτησε μπροστά στον άυτοκράτορα, ή Ροζελάνη δεν τάχισε καθόλου. Τού μίλησε ύβριστικά, με τοπο βίαια και έπιθετικά. Κι' ο Σουλτάνος δεν θύμωσε. Άντιθέτως ένοητεύτηκε απ' τη στάση αυτή της όραίας σκιάδας. Η όρημή της, ή ζωηρότης των ματιών της, ή έξυπνάδα της κι' ή τόλη της, ή πρωτοφανής για μία σκιάδα ένώπιον του παντοδύνανου Πατισά, απ' τον όποιο κορυβόταν ή ζωή της, τον ένθουσαν τον κατεπάρσαν. Κι' ο κρατικός Σουλτάνος έγινε σκλάβος της μοιρίας αυτής γυνίκας.

Απ' την ήμερα αυτή, ή Ροζελάνη έγινε ή ένωσιμένη σουλτάνα. Ο Σουλεϊμάν την έκανε άόμο αόγνό του.

Η έπαρση της πάνω στο Σουλτάνο ήταν τρομερή. Η θέλησις της ήταν νόμος. Ήτανε δεν γινόταν πειά σ' άλλη την άυτοκρατορία, χωρίς να το θέλη εκείνη, χωρίς να το έπαυόση ή Ροζελάνη.

Στο άλλο φύλλο θα σας διηγηθούμε τη συνέχεια και το τέλος της περιόργης αυτής ιστορίας. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ο ΓΑΣΤΩΝ καθόταν στο πλάι μου και δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μοῦ ψιθυρῇ τρυφερά λόγια λατρείας καὶ εὐγνωμοσύνης.

Κάθε τόσο ἐσκυβε ἀπὸ πάνω μου καὶ μὲ φίλωνε μ' ἀγάπη. Ἦμουν τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε δὲν ἐννοοῦσα οὔτε τοὺς πόνους μου, οὔτε τὸν πυρετό μου.

Εἶπα τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε παρ' ὅλο τὸ τραῦμα μου, δὲν μπόρεσα νὰ μείνω στὸ κρεβάτι μου. Νόμιζα πὺς ὅσο ἦμουν ξαπλωμένη σ' αὐτό, ἔχανα πολὺτιμες στιγμὲς ἀπ' τὴν εὐτυχία μου.

Παρ' ὅλες λοιπὸν τὲς ἀντιρροήσεις τοῦ Γάστονος, σιμώθηκα κατὰ τὸ βράδυ καὶ στηριγμένη στὸ μαρμάρινο του, κατέβηκα στὴν τραπεζαρία, ὅπου τοῦ κράτησα συντροφιά ὡς ἄργα τὴ νύχτα.

Πὺς πέρασε ἡ ὥρα, οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ κατάλαβα. Ὅταν εἶπε κανεὶς ῥομαντισμὸς καὶ ἔφερε πὺς ἀγαπᾶται, χάνει κάθε συναίσθησι τοῦ χρόνου.

Πρὶν χωρῶσμε, ὑπαγόρευσα στὸ Γάστονα τὴν ἐπιστολή μου αὐτή, γιατί ἀντιπρονοῦσα νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ κάποιον τὴν εὐτυχία μου.

Καὶ σὲ ποιὸν ἄλλον θὰ μπορούσα νὰ τὴν προτεμπιστευθῶ, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, τὴν καλύτερή μου φίλη.

Καὶ τώρα ἀρσέ με νὰ σὲ φιλήσω καὶ νὰ εὐχηθῶ καὶ σὲ σένα μιὰ παρομοία εὐδαιμονία.

ΚΛΑΡΑ ΝΤΕ ΣΑΤΙΝΙΥ

(Ἡ μαρκησία Κλάρα ντὲ Σατινὺ πρὸς τὴ Μάρθα Ντελνόν).

Παρίσι

Ἀγαπημένη μου Μάρθα,

Ἡ ζωὴ μου εἶναι πιά ἕνα ὄνειρο.

Ἐν' ἀτελείωτο ὄνειρο εὐτυχίας, μέθης κα' ἀγάτης. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε ἔφτασα μέρους τοῦ σημείου νὰ συγχωρήσω τὴ μνήμη τοῦ ντὲ Μερσιέ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὴ δολοφονική του σφαίρα, ἡ ὁποία εἶχε ἐντελὴς ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπ' αὐτὰ πὺς ἐπεδίωκε.

Ἀντ' νὰ σκοτώσῃ τὸ Γάστονα, ὅπως ἐπεδίωκε, καὶ νὰ μὴς χωρίσῃ τελειοτικά, ἀντιθέτως μὴς ἔνωσε γιὰ πάντα.

Τὸ τραῦμα μου ἔκλεισε πιά σχεδὸν κα' ἔτσι μπορῶ νὰ βγαίνω ἔξω.

Τέχονε δὴ τὴν ἡμέρα μὲ τὸ Γάστονα στὰ περὶχωρα, ἀναστρώοντας ἐρμηκὲς γωνιὲς μέρους στὴν ἔξω, γιὰ νὰ κρύβουμε τὴν ἀγάτη μας ἀπὸ τὰ βέβηλα μάτια τοῦ κόσμου.

Πηγαίνουμε κατὰ προτίμησιν στὰ ἴδια ἐκεῖνα μέρη, ὅπου ἀνταλλάξαμε τὲς πρώτες ἐκμυστηρεύσεις τοῦ ἔρωτός μας, πὺς τόσο σκληρὰ τὸν εἶχε δολοφονήσει μιὰ σπαρταρική τραγωδία.

Μὰ τώρα πὺς πὺς γλυκιά, πὺς πὺς ἀπ' ἑρμὴ μὴς φαίνεται ἡ εὐτυχία μας, ἔπειτ' ἀπὸ τὸς δολοφονίες, πὺς λίγο ἔλειπε νὰ μὴς ἀπομακρύνουν ῥομαντικά κα' ἀπεπαρθότα τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Τὸ φθινόπωρο ἔχει προχωρήσει πιά κα' ὁ χειμῶνας ζυγώνει, μὰ στὴν καρδιά μας ἀντίζει ἡ ἀνοιξιά. Χτὲς μάλιστα τὴ νύχτα ἔξασσε ἡ πρώτη καταγίδια. Ἐγὼ κα' ὁ Γάστον, καθιεμένοι στὸ χειμωνιάτικο σαλὸν τοῦ πύργου, μπρὺς στὴ φωτιά πὺς ἔκαιε στὸ τζάκι, ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο, ἀκούγαμε τὸ δυνατὸ φθόγγον τοῦ ἀνέμου καὶ τὸν στεναγμὸ τὸν δέντρων πὺς λὺγαν κατὰ τὴν μαγία του.

Ἀνατριχιάσαμε χωρὶς νὰ θέλωμε, μὰ ἡ καρδιά μας ἦταν θεορῶ, γιατί τὴν φροντίζει ἡ φλόγα τῆς πὺς μεγάλῃς ἀγάτης. Ἐπειτα, ὁ Γάστον μὲ διάβασε τὸ κινεμάτο θεατρικὸ τοῦ ἔργου, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ ἀρχιστὴς τῆς χειμερινῆς τῆς παραστάσεως ἡ «Γαλλικὴ Κοινοδία».

Εἶπε ἕνα μεγάλο ἔργο, Μάρθα, εἶν' ἕνα ἀριστοῦργημα. Δὲν ἔφερα πὺς νὰ συγχωρῶ τὸ αὐτὸ μου δταν τελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τὸν κα' εἶχα ἀπομείνει ἄφωνη ἀπ' τὴν συγκίνησιν μου.

— Λοιπὸν, Κλάρα, μὲ ρώτησε, πὺς σοὺ φάνηκε τὸ ἔργο μου;

Τότε τοῦ ἔφαινα τὰ χέρια μέσα στὰ δικά μου καὶ τοῦ εἶπα μὲ τὸν μεγαλύτερο ἐνθουσιασμό:

— Γάστον, εἶσαι μεγάλος!

Ἀμέσως ἐκείνος μ' ἔφαξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Πολλοὶ μοῦ τὸ ἔχουν πεῖ αὐτό, μὰ οὔτε τοὺς πιστεύω, οὔτε

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

τα, πὺς ἔσχωριζε μέσ' ἀπ' τὸ θόρυβο τὸν μαυνομένον σταγόνων τῆς φύσεως.

— Ποιὸς νὰ εἶνε τάχα; εἴπαμε κα' οἱ δύο συγχρόνως.

Ὁ Γάστον ἔτοιμαζόταν νὰ ζητήσει πληροφορίες, δταν ἔφαξε ἡ πόρτα ἀνοιξε κα' ἕνας ὑπερήφανος μὲτρε μῆτα.

— Ἐφτασε ἡ αὐτοῦ ὑψηλότης ὁ πρίγκιπ Ἐρρίκος τοῦ Ἀνταλίας μὲς ἀνιγγεῖλε.

Κιταστράχμα ξαφνιασμένοι, γιατί μέσα στὴν εὐτυχία μας ὁ χῶμα ἔξωσκε πὺς περιμένουμε τὸν μνηστήρα τῆς ἀδελφῆς τοῦ Γάστονος καὶ τρέξαμε νὰ ὑποδεχτοῦμε τὸν ἀγαπητὸ μας ἕνα, ἀπ' προηγούμενως στείλαμε νὰ εἰδοποιήσουν καὶ τὴν Ἰουλίαν πὺς καμύταν...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἀρχισε στὸν πύργο μιὰ ζωὴ γαῖρας, ὅση μὴ, εὐτυχισμένη. Ὁ πρίγκιπ Ἐρρίκος εἶναι ὁ πὺς χαρτωμένος πὺς τοῦ κόσμου. Τόσο ὁ Γάστον, ὅσο κα' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦμε ἀνὰ ἄλλοι μας, μὰ κα' αὐτὸς μὴς ἀποδίδει τὴν ἀγάτη μας μὲ τὸ παρακάτω:

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

Ἡ Ἰουλίαν εἶναι κατενθουσιασμένη μὲ τὸν πύργον καὶ κατὰ τὴν ἄντα μὲ τὴν ἑκτίαν. Οἱ γάμοι τους ἔχουν ὁριστῆ μὲ τὴν ὀρχή τῆς ἀνοιξιάς. Θὰ γίνουν στὸ φεστίβαλ τῆς ἀνοιξιάς.

ΑΓΑΠΗΤΕ μου Λουδοβίκε, ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ξέρω, ότι σου κόστισε σκληρά ο ξαφνικός μας χωρισμός. Ξέρω ότι σ' έπιασε απελπισία, μόλις έμαθες την απροσδόκητη φυγή μου και γι' αυτό σου γράφω την επιστολή αυτή, για να σε καθησυχάσω.

Θέλω επίσης να σου ανοίξω την καρδιά μου και να σου ξεσκεπάσω κάποιο μυστικό, που το κρατούσα, όπως ο φυλάργυρος το θησαυρό του, κλεισμένο εκεί μέσα από καρδιά.

Θυμάσαι την έπαυλή μου στο Σουίσι, κοντά στην πόλη Ραυτά; Ήταν όμορφη η έπαυλή μου αυτή, ήταν μια άψ' τις πιο όμορφες έπαυλεις του Μαρόκου ολοκληρωμένη και την καίριονα με την ψυχρή μου. Θυμάσαι και τη ζωή μου στην έπαυλη εκείνη; Όλη την ημέρα καθόμουν στ' άρσικο αλόγο μου, κινηγούσα με φαντασιού τ' ά- γράμια της ερήμου ή κάλπασα σαν φρενοσυμένη στην κοντινή άσρο- γιαιά.

Άλλοτε μέρες τραχείες δουλειές και κινήσι, κι' άλλοτε μέ- ρες μαγευμένες οασιτιού και ρεμβασίων. "Αχ!... Πόσο όμορφα είνε τα νιάτα σε όσους ξέρουν να τα χαρούν!... "Ήμουν δεκαεπτά χρόνων, πλεντούσα σαν αδιόρθωτος γεροντινέζης και δούλευα σαν κατάδικος βραχυπρόθετης, σταλμένος στις άποικίες.

Και έβριζες ακόμα κάτω; Λαχτορούει η ψυχρή μου που το γράφο, μια είνε πιά καρδιά να στο άποκαλύψω. Λοιπόν: Στο Σουίσι, δλό- γυρά του, στην έπαυλή μου, δλόγυρά της, έπάνω απ' το κεφάλι μου, δλόγυρά μου, στον άέρα τον καυτερό παντού, έπάνω απ' τις νερο- τζιές τις άνθισμένες, πιο δυνατώτερο ακόμα απ' όλα τ' άρώματα της γης, ένα μονάκριβο και θεϊκό άρωμα βούλευε στον κόσμο και στην ψυχρή μου. Άρωμα ούρνια, που βγαίνει από ένα λου- λούδι, πιο ούρνια ακόμα.

Και το λουλούδι αυτό το ξετικό ήταν η Ζορά!

Τη θυμάσαι, Λουδοβίκε; Μά ξεχνέ- ται η Ζορά; Είνε να ειθ θυμάσαι το σκου- ρό, δλόμυρα μαλλιά της; Τα μεγάλα πλάνα μάτια της και το παρθενοκό κι' ά- γνό της βλέμμα;

Είχα γοητευθεί απ' την πανέμορφη, και σεινή αυτή κοπέλλα. "Απ' τα μικρά της χρόνια την είχαμε μαζί μας, κάτω σαν ύ- ποχρηστούλα—κάτι σαν αδερφούλα. "Η μι- καρτίσσα η μητέρα μου την αγαπούσε σαν παιδί της και δέν έπέτρεπε ποτέ της να κάνει τις ταπεινές του σκατιού δουλειές ή άγασμένη της κι' άγασμένη μας Ζορά!

Μά κι' η Ζορά μας αγαπούσε όλους με την ψυχρή της κι' ακόμα βλέπω μπροστά μου τα δλόγυρα ματάκια της να κλαίν ά- παρηγόρητα μέρες πολλές ύστερα από το θάνατο της μητερούλας μου.

"Έμενα κατάλαμπος πολλές φορές με τη στοργή που βελεινε για όλους μας, ή πρωτόγονη ψυχρή της Άφρικανής αυτής κοπέλλας, που ο παπός της κι' η γαγά της έτρωγαν ως προχθές ακόμα σάρκες ανθρώπινες λευκών.

Και... Και... Την αγαπούσα σαν τρελ- λός, αγαπητή μου Λουδοβίκε, την όμορφη Ζορά και κι' άγάπησε κι' έκεν' η ξεχωριστά και πιο πολύ απ' όλους! Να!... Ήταν ή άγάπη μας, κάτω το πολύ άγνό, το παιδικό, το άρελές, που δέν νοιάζονταν ούτε στο τόσο δά αν ήμουν Χριστιανός έγώ και Μωαμεθανή εκείνη.

Και ζούσαμε εύτυχισμένοι με την άγνή κι' αιώλινη άγάπη μας. Πέρισε το Πάσχα, με πήρε παράμερα μετά το «Χριστός Άνέ- στη», την ώρα που είχα γυρίσει σπίτι μου απ' τη νυχτερινή τη λει- τουργία, πέρισε τα μαυροειλάχουνα και παχουλά της μπράτσα στο λαιμό μου και μουπε με φωνή γλυκειά:

«Έξερεις πώς σ' αγαπώ τρελλά, χοντρή μου Σάρι. Θέλω λοιπόν να βαφτιστώ άμέσως, για νάμια πιο κοντά σου. Θέλω να γίνω Χρι- στιανή και να πεθάνω πλάι σου...»

Τρώμαξα με τα παρακάλα της αυτά, αγαπημένη μου Λουδοβίκε, και σκουπίζοντας με το μαντίλι μου τα δάκρυα και κλαυμένα γλυκά της μάτια, της ψιθύρισα τρυφερά στο μικρούλακο αυτί της:

«Μην κλαίς, κορίτσι μου καλό. Έννοια σου και θα τα κατα- φέρω έτσι, ώστε να γίνωμν όλα κανονικά και μυστικά. Άλλοιώς, χα- θήκαμε κι' οι δυο μας, αν μυστηριώδεις, και πρό πάντων ο πα- τέρας μου, την άποκριση άγάτη μας. Πρόσεξε, Ζορά μου αγαπη- μένη, γιατί όταν σε χάσω, θα πεθάνω άμέσως...»

Καιός προφήτης ήμουν, αγαπητή μου Λουδοβίκε. Λες κι' ή κα- τάρα έφριξε για πάντα, απ' τη μοιραία αυτή βραδεία, τον πέπλο της το σκονισμένο στα παιδιά κι' άγνά κεφάλια και των δυο μας. Άπό πέρισε ως φέτος, τότε δεκαεπτά χρόνια και τώρα είσαι μονάχα, μου φαίνεται πως γέρασα άλλα τριάντα χρόνια.

Η ΖΟΡΑ

ΤΟΥ GASTON LASBO DES

Ναί... Κάποιος ύπαλ...

μας, γεμάτος μοχθήρια, που ταπεινό της γης, που δέν έ- τον κόπο μοιτατα να πεί- σο το βρόμιο κεφάλι κι' μπόττας μου το πατάει, πρόδοσε στον πατέρα μου.

Τόν ξέρεις καλά τι σπυ- κέφαλος και πεισματάρης πατέρας μου, παρ' όλη την λωσίνη του. Με κάλεσε στο γραφείο του και μου το ξέκρινε ο- ρά, πως ή Ζορά, μία Μουσουλμάνα και πρώην ιππότηρά μας, ήταν δυνατόν ποτέ να γίνει νύφη του και γυναίκα του μοναχό- γιου.

Έκλινε, παρακάλεσα, φοβέρισα, ξανάκλινε και πάλι έπαι- ραυόλεσα. Άνόφελα τα δάκρυά μου, άνόφελος ο σπαργμός κι' άνόφελα τα παρακάλα. Ήταν άγνόστο το κεφάλι του πα- μου, πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Πρώτ-πρωί την άλλη μέρα, ή μικρούλα μου ή Ζορά, δευμένη κι' από δυο άγορφυλάδες του πατέρα μου, στέλνι- χως να θέλη, στα γονικά της, στο γετονικό χωριό.

Κόλασι κατάντησε ή ζωή μου από τότε. Έβρισε το γέ- το στομάχι μου, παράτησα το κνήγι, παράτησα τους ροδό- ρεμβασμούς μου κι' όλημερίς βρισκόμουν ξεπλωμένος στον κά- μινος χουριμαδιάς, στον κήπο της έπαυλούς μας, με μυστη- σκέρη τη μικρούλα και γλυκειά Ζορά μου.

Πήγαινα συχνά καθόμουν στο χωριό της, παχίζοντας σαν γ- λός να την άντικρύσω για λίγο, μα έβρισε τι θα πη γυναικα- και χαρέμι, αγαπητή μου Λουδοβίκε... Άφίνο που ο πατέρας

έστειλε μαζί με τη Ζορά μου στην τέρα της κι' όλες τις άπαραίτητες ροφορίες για τις μυστικές μας σ- Πρόσθεσε σ' αυτά κι' ένα μάτι στο

στο αυτό πεντακοσάρια και γλυκειά για να καταλάβει τι μέτρο πήρε ή τέρας της αγαπημένης μου, μια άρ- άρσωση γοηλασιού, για να την κά- μέσα και να έαγνιστήν φιλάνθρω-

Ήταν άδύνατον να ήζω. Έβρισε λεπτά και άλογα, συνεννόησα με το πατό μου ιππότη, κανόνισα τις δό- κους απ' όλους και θέλησα, μετά ή- μίνα, ύστερα απ' το χωρισμό μες κλέψω τη Ζορά.

Μά αν ξεγέλασα τον κόσμο δια- τα πατέρα μου δέν κατάφερα να την έ- λάσω. Το άγνό του μου, παρακα- θούσε πάντα την κατάστασή μου, ή- υπούλα τις παρακαυές μου κι' όσα ή- μουν έτοιμος σε όλα, παρασάστη να θα λείπει για δυο—τρεις μέρες, και- κερπε τ' αλόγο του και χάρησε στη γ- ρισμένη έστια της ερήμου.

Πέταξα απ' τη χωρά μου. Ένα παιδί στα χρόνια, μα ήμουν πια σε- στά μινά. Ένώ τώρα είμαι πια σε- χρόνια, μα γέρασα στα μυιά μου η- δόλωση. Έτοίμασα τ' αλόγο μου, έ- ρα μαζί μου τον πιστό μου ιππότη, ή- λησε τον για στερη φορά έμ μόν- και καλπάζαμε για το χωριό της

μου, είνε ο Μουράτ— και μου ζώης. Της Ζορά μου.

Θά φτάναμε μεσημέρι. Θά καθόμουν απ' έξω απ' το χωριό, τα στη δροσερή πηγή του. Θάσπελα το Μουράτ με τρία άρ- ένα δικό του, ένα για τη Ζορά και τ' άλλο για τον πατέρα της. Θά τους έπαωνε μαζί του, δίδεν πως τους ζητάει ο πατέρας ή πειγόντος. Θάφταναν στην πηγή. Κοιμημένος πίσω απ' τις χρο- διές έγώ, θα σκότωνα τ' αλόγο του γέρο Μουσουλμάνου, και τέρα της Ζορά, για να τον καταστήσω άνδρινο και θα καλ- οι τρεις μας κατόπιν για το Μαρρακέχ. Θάπαινα και πέρα το το το βατόρι, που θάφευγε για όπουδήποτε, και θα βρισκόμουν μακριά απ' τους δικούς μου, μαζί με την αγαπημένη μου έστια σμένους πειά.

Καλό το σχέδιό μου. Και θα πετύχαμε πέρα—πέρα, αν δέν μπετανε στη μέση ο πατέρας μου. Πώς να τον πιά; Είνε πα- ρας μου. Σοπαίνο...

Τόν αντίκωσα στο δρόμο. Με κίτταξε είρωνα. Μού έπε- τη ψυχρή μου με τη φοιχτή του είρωνα. Μού έπε χαμολέπια. «—Ωρα καλή, παιδί μου... Ξέρω που πιάς, μα κοινήθηκα γ- γορηγοτέρα από σένα. Παντρεύτηκε χθές βράδυ ή Ζορά με τον πατή μου, και πάει για το Μαρρακέχ. Ξεκίνησαν απ' το πρωί—πρωί...»

Δέν άκουσα περισσότερα. Μία φοιχτή βλαστήμα βγήκε απ' το λαιμό μου. Σπληνόνισα τ' αλόγο μου και χύθηκα σαν άστρο μπροστά, με τη λύσσα στην ψυχρή μου, άποφασισμένος να σπαι-

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Στα έργα του αλημονήτου Σιαδίου διηγηματογράφου Άλεξάν- δρου Παπαδιαμάντη, υπάρχει σκορπισμένο, όπως θα ξέρουν όλοι όσοι τα έδιάβασαν, άφθονο χιούμορ. Για το χιούμορ αυτό του Παπαδια- μάντη έχει γραφεί μάλιστα και σχετική μελέτη. Σήμερα το «Μπουκέ- το» βρίσκεται στην εύχρηστη θέση να σας προσφέρει μερικά άγνωστα σατυρικά τροπάρια, τα οποία έγραψε κατά καιρούς ο Σιαδής διη- γηματογράφος, για να σατυρήσει όρισμένους παπαδες του νησιού του, κι' όποια κάθε άλλο παρά άξιοι του σχήματος των ήσαν, ως φαίνεται. Ίσδι τα τροπάρια αυτά. Είνε άμολογούμενως γραμμένα κι' έξαιρε- τικά κέρι και καυστική σάτιρα, δάκνουναν μέχρις αίματος:

ΗΧΟΣ ΠΛΑΓΙΟΣ Δ'.

Τι σέ, Κωνσταντίνε, καλέσωμεν κληρονόμιον χαμαλικας των βασίλων άρχηρον. Άλλακτην του Άνανία, άηδέστατον μαρον, φαντήρα της Καλοντάς διαλάμνonta χαμάλην των παπάδων προ- έρχοντα: των άχθοφόρων συνόμιλον χαμαλάμωσιν άπαρμίλλον. Έγήμες άρδίας τας ψυχάς ήμων!...

Τι σέ, Άνδρέα, καλέσωμεν των κορασίων χαϊδευτήν, ή άσα- λόγιστον αίσχρον, της μοιτιλλίας άδειαστήν ή ραδιοθρον φοβε- ρον. Μανύλαν κεφαλήν σου άμπεχόμενον, τσαντίλαν διατρέονσαν ως κοσκινον, εύφρολόνον άνάλατον και βρομολόχον ξεστρίπων. Άλλομονον, θα κολήσης τας ψυχάς ήμων!...

Τι σέ όνομάσω, Γρηγόριε, προβάτινες έμπολόντα με κομμένες τις σφές: γαιδουράκια κοβαλόντα, κότες φέροντα πεσικίς: σου φράδες και σκαφίδες έμπορεύοντα. Βδομάδες, μέρες, νύχτες ταξιδεύοντα. Ρεκλημαντήν ά- ξίροστον και χαμπατζήν προθυμώοντα. Ή- σιγισι, μην ταρασίδης τας ψυχάς ήμων

Τι σέ, Δημητράκη, καλέσωμεν μουσικόν της καρβάνας, ψάλην του γλυκού νερού, που κοιτάζει στο βελίο και τα λές στα κοντουρού. Άμην των χοτζάδων προεξάρχοντα. Χαμά- μιν των Μπουχώρηδων έξάρχοντα. Άμεινατζήν ήχητόστον και μπατατζήν όχληρόστον. Μας λήγουμε με τη γλώνα τας ψυχάς ήμων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Χρησιμοποιήστε συνήθως τη γλώσσα όχι για να εκφράζουμε τις σκέψεις μας, αλλά για να τις κλείψουμε.

Ταλειό ανδρος.

Έξακολουθώ να ζω για να δείχνω στους άν- θρώπους πόσο μπορούν να πάσχουν χωρίς να πε- θύνουν.

Σέλλεβ.

Κανένα έμπόδιο δέν υπάρχει για τον άνθρωπο που δρά κι' ενεργεί με πιστι στο σκοπό του.

Ζορά.

Όταν έδωκα μπροστά μου, "Ήθελα τη Ζορά. Την ήθελα δική μου. Άλλομονον σ' εκείνον που θα μου τη στερούσαν... "Ήθελα να τη βρω. Και... Και τη βρήκα. Μά πώς, Θεέ μου;

Πώς τη βρήκα; Πώς βρήκα την αγαπημένη μου; Τη βρήκα πεδωμένη καταμεσής στο δρόμο, ύστερ' από τρέξιμο τρελό, όρών πολλών, με τον γαμπρό γονατιστό κοντά της να κα- τατάει δόλωση την πλάσι. Έννοιωσε παρό το χωρισμό μας ή αγαπημένη μου Ζορά και τραβώντας ξαφνικά το μαχαίρι απ' τη μέ- ση του στήθους της, το κάρφωσε στην καρδιά της. Έγειρε το κε- φάλα της, σαν πουλάκι πληγωμένο, και βγάδοντας ροδοκόκκινους άφροδ απ' το γλυκό της στοματάκι, έπεσε κατακέφαλα, καταμεσής στο δρόμο απ' το χαμυλά τοι άραμιά των παραπεί.

Έκει βρισκόμουν ακόμα, την ώρα που ξετρελλαμένος απ' το φρεχτό μου προαίσθημα, κάλπασα με γοηγοράδα έλαφιού, καθόμουν στο μασκαμένο απ' την τρεχάλα αλόγο μου.

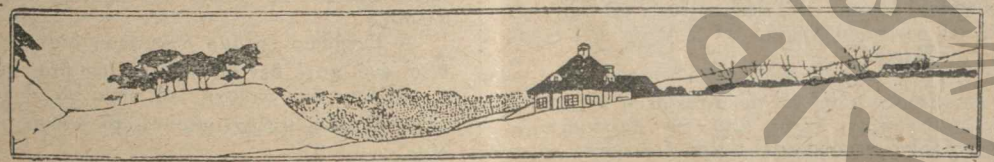
Η Ζορά ήταν πια νεκρή. Κλεισμένα τα ματάκια της έδειχναν πως από ώρα ή σαν περισσότερη ψυχρή της φτερουγίσσε στον ουρανό. Με περιέμενε εκεί πάνω και θα την άγκαλιώσω γρήγορα.

Σο το όραξίμα, Λουδοβίκε. Δέν έχω τη δύναμη να λυτήσω τον παρμένο απ' της υπήρξης μου το θάνατο γεροντοπατέρα μου. Δέν θέλω να τον παρδών, πεθαίνοντας άμέσως απ' τα ίδια μου τα χέρια.

Όχι... Θά σβύσω μόνος μου σιγά—σιγά. Άρχισα να σβύνω κώ- λας. Τον συγχωρώ για το κακό που μούκανε, δίχως να θέλη. Φρόν- τισε για το καλό μου με τον δικό του τρόπο. Τόν συγχωρώ...

Σ' αφίνο γειά, αγαπητή μου Λουδοβίκε. Σβύνω, Βιάζομαι να σβύνω, γιατί... βιάζο- μα να τη συναντήσω.

Έκει ψηλά. Και μαζί της για πάντα...». Υγίαινε: ΣΑΡΑ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Ένας... πεντάλογος κατά της ζέστης. Τι γίνεται στην Άγγλια. Οι μικροπαντρεμένοι μικροχρηματών. Ο Σώου και τα Ρωσικά. "Όπου ο πνευματώδης συγγραφέας έμελο- γεί την... άνικανότητά του. Πόλεμος στις κοκκινόμαλλες- σες. Ή πλέον διεστραμμένες γυναίκες.

"Ένας Λονδρέζος γιατρός δημοσίευσε τελευταία μια συνταγή ά- ποτελεσματική, όπως βεβαιώνει ο ίδιος, για να μην υποφέρει κανείς από τη ζέστη. Ή συνταγή αυτή είνε άρκετά περίεργη και μια που βρισκόμαστε στο καλοκαίρι και στην άσκή της μεγάλης ζέστης, θα σάς την παραθέσουμε έδω δόλωση:

1) Από τις 11 λοιπόν π.μ. ως τις 4 μ.μ. να μένετε στο σπίτι σας, να κλείνετε τα παραθυρόφυλλα και να καταβάτετε καλά τα παρατετάσματα.

2) Όταν γευματίζετε ή δείπνατε, να τοποθετήτε το τραπέζι του φαγητού κοντά στην πόρτα ή στη βεράντα.

3) Τις νύχτες να κοιμάσαστε με άνοιχτά όλα τα παραθύρα και τις πόρτες για να σχηματίζεται ρεύμα, χωρίς να φοβόσαστε ότι θα κρυώσετε.

4) Μη διατηρείτε άνθη στα δωμάτιά σας. Κρεμάστε μόνον, αν έχετε, άφθονα κλαδιά άγριος φρέσης.

5) Στο δωμάτιο όπου μένετε, νάχετε τοποθετημένη πάνω σ' ένα τραπέζι και μέσα σε μια πατέλλα, μια δόλωση κολώνια πάγου και να την κοιτάζετε κάθε φορά που νοιώθετε ζέστη.

Άπό την τελευταία στατιστική άπογραφη που έγινε στην Άγγλια, μαθαίνει κανείς πολύ περίεργα πράγματα.

Εν πρώτοις, υπάρχουν σε διάφορες πόλεις της Άγγλιας 46 παιδιά και 77 κορίτσια, ή- λιας κάτω των 15 ετών... παντρεμένα! Πέν- τε μάλιστα από τα παιδιά αυτά έχουν κώλας χροίρει! Ένας άλλος πάλι μικρούλης σέζυγος είνε ζωντοχήρος. Παντρεύτηκε σε ηλικία 13 1/2 ετών και έπειτα από ένδεκα μηνών σέζυ- γική ζωή, χώρισε τη γυναίκα του!

Επίσης υπάρχουν στην Άνγλια τριάντα άνδρες και όγδόντα γυναίκες ήλικίας άνω των 100 ετών. Απ' τις όγδόντα αυτές αινονόβιες γυναίκες, ή τριάντα είνε γεροντοκόρες, δυο ζωντοχήρες και ή υπόλοιπες 48 χήρες. Απ' τους τριάντα άνδρες, οι δυο είνε γεροντοπαλ- λήκαρα, ένας ζωντοχήρος και οι είκοσιεπτά χήροι.

Όσοις-εξ της ένοργηθείσης στατιστικής άπογραφής άπεδείχθη, ότι ο πληθυσμός του χωριού Φάκιν Άλντα της έπαρχίας του Νορθάμπερλαν άποτελείται άπολειπτικώς από

άνδρες!

Τέλος, υπάρχουν στην Άγγλια τέσσερες οικογένειες, ή καθεμία απ' τις όποιες έχει δεκαπέντε παιδιά.

Ο διάσημος Ίσλανδός σαιγιώτης και φιλόσοφος Μπέρναν Σώου, είνε, ως γνωστόν, ένθουσιώδης θαυμαστής των μπουλαβίων, την χώρα των όποιων είχε έπισκεφθεί προ μηνών.

Τελευταίος διεδόθη στο Λονδίνο, ότι ο Σώου άρχισε να μαθαίνει Ρωσικά, για να διαβάσει τη μεταφρασμένη ρωσική φιλοσοφία στο πρωτότυπο.

Μιά άγγλική έφημερίς έπισημάνωσε άμέσως στον Ίσλανδό σα- τυρικό, ρωτώντας τον αν ή διάδοσι αυτή είνε αληθής.

Ο Σώου εις άπάντησιν, έστειλε στην έφημερίδα αυτή ένα κάρτ ποστάλ, στο όποιο είχε γράψει ιδιόχειρος τα έξης:

«Δέν είν' αλήθεια. Στην ήλικία μου, είμαι άνικανος πια να μαθώ ό,τιδήποτε».

Στη Νέα Ύορκ ιδρύθηκε τελευταία ένας σύλλογος με χιλιά-δες μέλων, του όποτου άπολειπτικώς προσμαός είνε ο πόλεμος κατά των γυναικών που έχουν κακοχρησθή μαιλιά και ή προστασία των άνδρων απ' τα θηλυκά της... άπορώσεως αυτής.

Οι ιδρυτάι του σύλλογου βεβαιώνουν, ότι έπ' τη βάση συστημα- τικών μελετών και παρατηρήσεων άποδείχτηκε, ότι ή γυναίκες που έχουν κακοχρησθή μαιλιά παρουσιάζουν τα έξης φοβερά έλαττώ-ματα:

Είνε τσαχίνες, πετυχιές και άσπαιες. Είνε φοβερές καιγιατιού-δες. Δέν κάνουν τίποτε άλλο, παρά να καυεντάζουν διαρκώς για την όμορφιά τους και για καλλυντικά. Είνε σπασμένες και συγχρό- νως τας δέσνει μείδρια

άπορίγραστη. Τέλος, δέ είνε άνικανες για κάθε έργασία.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

.....

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡΟΥ ΜΕΡΙΜΕ

.....

Αισθηματά, τὰ γοστά, τὴ νοστορία τοῦ λαοῦ, ἀνάμεσα στὸν ὅποιον βρισκόταν.

Όλα τὸν διασκέδαζαν. Όταν ἦταν στὴν Ἰσπανία, ἐρω-
γε τὰ πρὸς τὴν γῆ, τὰ πρὸς τὴν θάλασσα, τὸν ἀνθρώπο, τὸν
μὲ τὸν ἀνθρώπο, τὸν ἀνθρώπο ἀποκαλοῦσε ἐπὶ τὸ βρώμικο γου-
ροῦνι τῆς Ἀνδαλουσίας καὶ ἔβριε ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀσκή, ἀπὸ τὸ ὅποιο ἔ-
βριαν καὶ οἱ λησταί.

Όταν σὲ καμμιὰ ταβέρνα τοῦ σεβρίζαν οὐτὰ μὲ... τριχες, δὲν
διαμαρτυροῦσαν καθόλου, ὅπως θάκανε ὁποιοδήποτε ἄλλος κάποιος
λεπτός ταξιδιώτης. Ἐβρίσκε καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη γοστό, κατὶ τὸ κα-
νονοῦργο, πὺλ τὸν διασκέδαζε. Καὶ ἔγραφε, σαρκαστικά βέβαια, ἀλλὰ
καὶ πολλὰ σοφά:

«Δὲν θὰ ἦταν καθόλου σωστό νὰ παρακαλῇ κανεὶς τοὺς Ἰσπα-
νοὺς ταβερνιέρηδες νὰ σεβρίζουν χωριστὰ τὴ
σοῦπα καὶ χωριστὰ τὶς τριχες γι' αὐτοὺς πού
τὶς... ἀγαποῦν».

Λεπτότατος καὶ δεξιάτος παρατηρητής, ὁ Με-
ριμέ δὲν ἄφινε νὰ ξεφύγῃ τίποτε ἀπὸ τὴν προ-
σοχή του. Στὰ ξενοδοχεῖα παρακολούθησε εὐχα-
ρίστως διὰ συνέβαινε στὸ διπλὸν δωμάτιο. Κά-
ποτε — τὸ 1842 — πού βρισκόταν στὴ Μαδρί-
δα, σημείωνε στὸ ἡμερολόγιό του τὰ ἑξῆς:

«Παὶ στὸ δωμάτιό μου κατοικοῦν ἕνας Ἰ-
σπανὸς καὶ μιὰ Γερμανίδα, γιὰ τοὺς ὁποίους
λένε πὺλ δὲν εἶνε παντρεμένοι. Αὐτὸ ὅμως δὲν
ἔχει σημασία, γιὰ τοὺς ἀπαράλλαχτα σὰν νὰ
ἦσαν παντρεμένοι. Ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ
ἀκούω στὸ δωμάτιό τους μπάτσους, φωνὲς δια-
περαστικές, βροντήματα καρεκλίων, κατρακυ-
λήματα ἐπιπλόν, ἕνα θόρυβο τέλος πάντων ἀ-
νυπόφορο. Μήπως θάκαναν χειρότερα ἂν ἦσαν
παντρεμένοι;».

Καμμιὰ ἄλλη χώρα δὲν εἴκανε καὶ δὲν ἐγού-
τενε τόσο τὸν Μεριμέ, ὅσο ἡ Ἰσπανία. Τὴν ἀγα-
ποῦσε γιὰ τὶς γυναῖκες τῆς, «στὰ μεγάλα φλο-
γερά μάτια τῶν ὁποίων εὐχαρίστως θὰ ἄναθε
κανεὶς τὸ ποῦρο του».

Τὴν ἀγαποῦσε ἐπίσης γιὰ τὴν ὥρα καὶ μου-
σική γλώσσα τῆς, τὴν ὁποῖαν μιλοῦσε — ὅπως
ἔλεγε ἡ Ἰσπανίδα αυτοκράτειρα Εὐγενία, ἡ σύ-
ζυγος τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ' — σὰν τὸν πρὶν
μορφωμένο Ἰσπανὸν εὐπατρίδη.

Τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμη γιὰ τὶς ταυομαχίες τῆς, γιὰ τοὺς ληστές
καὶ γιὰ τοὺς γύφτους τῆς, γιὰ τὴν φτοχολογία τῆς, τὴν τόσο περή-
φανη, γιὰ τοὺς τοὺς κοινωνικοὺς τῆς ἀποκλήρους, τοὺς τόσο «γρα-
φικούς», γιὰ τὰ καταγώνια τῆς, στὰ ὁποῖα οἱ ἄνδρες μαχαιρώνοντου-
σαν γιὰ τὸ βλέμμα μιᾶς γυναίκας καὶ στὰ ὁποῖα ἡ γυναῖκες ἔχουν ὅ-
πως κυρίως τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν καταγώνιων αὐτῶν, ὁ Μεριμέ ἐμπνεύστηκε τὴν
«Κάρμεν» του, τὸ περιφημότερο ἔργο του, πού τὸ ἔκανε δημοφιλέστε-
ρο ἀκόμη ἡ θερμὴ καὶ παθητικὴ μουσικὴ τοῦ Γάλλου μουσικοσυνθέ-
τη Μπαζέ.

Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Μεριμέ ἔχει ἕνα τέτοιο τόνο ἀλήθειας, ὥστε πολ-
λοὶ πιστεύαν διὰ εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἱστορία. Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια
μάλιστα, μιὰ τραγουδίστρια κάποιον καμπαρέ τῆς Μαδρίτης ἱσχυριζό-
ταν διὰ ἡ Κάμεν εἶχε ζήσει καὶ διὰ αὐτὴ ἦταν ἐγγονὴ τῆς!

Στὴ δημοσιογραφικὴ συνέντευξί πού τὰ εἶπε αὐτὰ, ἡ συνάεξα ἀνέ-
φερε καὶ διὰ τὴ γενεολογία τῆς. Εἶπε δηλαδὴ διὰ ἡ Κάμεν εἶχε παν-
τρεμῆ ἕνα τραγουδιστὴ ὀνομαζόμενο Γιάκο, διὰ μὲ τὸν Γιάκο αὐ-
τὸν εἶχε ἀποκτήσει μιὰ κόρη, τὴ Θέκλα, ἡ ὁποία παντρεμῆκε ἕναν
Ἀγγλὸ στρατιώτη, στὸ Γιβραλτάρ, καὶ διὰ κόρη τῆς Θέκλας καὶ ἐγ-
γονὴ τῆς Κάμεν ἦταν αὐτὴ, ἡ τραγουδίστρια τοῦ καμπαρέ.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔκανε κάποιο θόρυβο στὶς ἐφημερίδες, μὰ γρήγορα
ἀποδείχθηκε πὺλ ἦταν καθαρά φαντασιολογία. Ἡ Κάμεν δὲν ἔζησε
παρὰ μόνο στὴ φαντασία τοῦ Μεριμέ.

Τὸν Μεριμέ δὲν τὸν διασκέδαζε μόνο τὸ νὰ ταξιδεύῃ καὶ τὸ νὰ
γράφῃ βιβλία. Όλα τὸν διασκέδαζαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολιτικὴ, τὴν
ὁποία σιχανόταν. Καὶ ὅμως ἔγινε γεροντιστής καὶ διατήρησε τὸ ἀ-

Ὁ Προσπερος Μεριμέ.

ἔξω αὐτὸ ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα. Γιατί; Γιὰ νὰ εὐχαρίστησῃ τὴν
τοκράτειρα Εὐγενία. Νὰ πὺλ διηγείται τὸν διορισμὸν του, σ' ἕνα
μα του στὸν φίλο του γιαντὸ Βερνόν:

«Ἡ ἱστορία αὐτὴ σοὺ εἶνε γνωστὴ ὅσο καὶ σὲ μένα. Ἡ
τὸ φερρε, ἐπειδὴ ἐπληττα, ἐπειδὴ δὲν ἔξερα τί νὰ κάνω, νὰ
στὴν Ἰσπανία, ὅπου οἱ γνωστοὶ μου μοῦ ἔκαναν κάθε εἶδος
ποιήσεις. Στὴν Ἰσπανία γνώρισα καὶ μιὰ μικροῦλα ἀριστο-
κράτεια, ὅπου ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴν ἱστορίαν, ὅταν μάλας δὲν
ρε τὸ μάθημά τῆς, τὴ δικαιολογοῦσα, καὶ ὅταν οἱ γονεῖς τῆς
μωραν μὰς τῆς, παρενέβαινα καὶ τοὺς καθησυχάζω.

«Μιὰ μέρα ἡ κοπέλλα αὐτὴ μοῦ ἀνγγεῖλε διὰ ἡ ἔπαυ-
τρα τὸν αυτοκράτορα τῆς Γαλλίας. Ἐγὼ τότε τῆς εἶπα νὰ
λὲν νὰ ὁρκιστῶ πὺλ ποτε, ὅταν θὰ γινόνταν αυτοκράτειρα, διὰ
τῆς ζητοῦσα τὸ παραμικρό. Ἀφοῦ συζητήσαμε ἀκριτὴ ὥρα γιὰ
τὸ ζήτημα αὐτό, μ' ἔβαλε καὶ ἔκανα τὸν ὅρκον πὺλ τῆς ζήτησε, καὶ
γὰ τὴν ἐπιστημότητα. Ὁ ὅρκος ἦταν ῥητός: δὲν θὰ τῆς ζητοῦσα
τίποτε, ἀλλὰ θὰ δεχόμουν ὅτι θὰ μοῦ προσέφερε μόνον τῆς ζήτησε.

«Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ἡ φίλη μου ἔγινε παρυσ-
α αυτοκράτειρα τῶν Γάλλων. Μιὰ μέρα λοιπὸν μ' ἔκλεψε ἡ
λέων ὁ Γ' καὶ μοῦ εἶπε διὰ κατὰ παρακλήσιν τῆς συζύγου
αὐτῆς νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ πολὺ ὥρα καὶ θεοῦ, ἡ ὁποία ὅμως
ἀποσπολοῦσε πολὺ. Τὸν ἀπάντησα διὰ μοῦ ἀρνήσασθαι τὴν
ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἱστορικῶν μνημείων. Τότε ἡ αυτοκράτειρα
παρενέβαινε στὴ συνομιλία, μοῦ εἶπε ἱσπανικά:

— Ὅ αὖς δώσωμε κατὶ ἄλλο. Ἀν δὲν τὸ δεχθῆτε, τότε
θρόος μὰς...

Καὶ ἰδοὺ, φίλε μου, πὺλ ἔγινε γεροντιστής καὶ πὺλ
τὴν παλὰ μου ἀγαπητὴ ἐλευθερία».

Όταν, ὁπόσο, ἔγινε γεροντιστής ὁ Μεριμέ
πῆρε πολὺ στὰ σοφά τὴ νῆα του ἀσφάλτου. Νότι
δὲν ἀγαποῦσε νὰ ῥητορεύῃ, μάλιστα ἀπὸ
φορὲς στὴ Γερουσία, χτυπώντας πάντα τὴν
βέροντα.

Τὴν πρώτη φορὰ μάλιστα δέχθηκε στὴν
Γρήγορα ὅμως βρήκε τὸ θάρρος του, ἀποφά-
σισε ὅτι ἦταν ἀνώτερος στὴ μορφὴ καὶ στὰ πρῶτα
ἀπὸ τοὺς περισσότερους γεροντιστὰς πὺλ
κορυαν.

«Ποτε δὲν εἶχα ἀκούσει, γράφει μάλιστα,
τὸν πρῶτο λόγο πὺλ ἔξεφινε, τότε ἔπαυ-
Τέλος, ἔφτασε καὶ ἡ σειρά μου. Ἀποφά-
σα νὰ τρομερὸ φόβο. Τὸν νίκησα ὅμως μὲ τὴν
δὲν βρισκόμουν ἐνώπιον διακόσιων ἡλιθίων
διὰ αὐτὸ δὲν ἦταν, βέβαια, λόγος γιὰ νὰ
συγκινηθῶμαι».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων τῆς Γε-
ρουσίας ὁ Μεριμέ, εἴτε ἔκανε γεροντιστὰς, εἴτε
γεροντιστὰς, εἴτε ἔγραφε σὲ φίλους καὶ γιαν-
τοὺς γράμματα, στὰ ὁποῖα κοροῦσε τὴν
καὶ τοὺς πολιτικούς.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους
γεροντιστὰς, ὁ Μεριμέ ἀγαποῦσε τὰ...
ἔγραφε στὸ σπίτι του: μιὰ κοινότητα, μιὰ
ἕναν πελαργό, μιὰ χελώνα, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε
«εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ, πολὺ μορφωμένη, καὶ
συγκινηθῶμαι».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων τῆς Γε-
ρουσίας ὁ Μεριμέ, εἴτε ἔκανε γεροντιστὰς, εἴτε
γεροντιστὰς, εἴτε ἔγραφε σὲ φίλους καὶ γιαν-
τοὺς γράμματα, στὰ ὁποῖα κοροῦσε τὴν
καὶ τοὺς πολιτικούς.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους
γεροντιστὰς, ὁ Μεριμέ ἀγαποῦσε τὰ...
ἔγραφε στὸ σπίτι του: μιὰ κοινότητα, μιὰ
ἕναν πελαργό, μιὰ χελώνα, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε
«εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ, πολὺ μορφωμένη, καὶ
συγκινηθῶμαι».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων τῆς Γε-
ρουσίας ὁ Μεριμέ, εἴτε ἔκανε γεροντιστὰς, εἴτε
γεροντιστὰς, εἴτε ἔγραφε σὲ φίλους καὶ γιαν-
τοὺς γράμματα, στὰ ὁποῖα κοροῦσε τὴν
καὶ τοὺς πολιτικούς.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους
γεροντιστὰς, ὁ Μεριμέ ἀγαποῦσε τὰ...
ἔγραφε στὸ σπίτι του: μιὰ κοινότητα, μιὰ
ἕναν πελαργό, μιὰ χελώνα, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε
«εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ, πολὺ μορφωμένη, καὶ
συγκινηθῶμαι».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων τῆς Γε-
ρουσίας ὁ Μεριμέ, εἴτε ἔκανε γεροντιστὰς, εἴτε
γεροντιστὰς, εἴτε ἔγραφε σὲ φίλους καὶ γιαν-
τοὺς γράμματα, στὰ ὁποῖα κοροῦσε τὴν
καὶ τοὺς πολιτικούς.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους
γεροντιστὰς, ὁ Μεριμέ ἀγαποῦσε τὰ...
ἔγραφε στὸ σπίτι του: μιὰ κοινότητα, μιὰ
ἕναν πελαργό, μιὰ χελώνα, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε
«εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ, πολὺ μορφωμένη, καὶ
συγκινηθῶμαι».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων τῆς Γε-
ρουσίας ὁ Μεριμέ, εἴτε ἔκανε γεροντιστὰς, εἴτε
γεροντιστὰς, εἴτε ἔγραφε σὲ φίλους καὶ γιαν-
τοὺς γράμματα, στὰ ὁποῖα κοροῦσε τὴν
καὶ τοὺς πολιτικούς.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους
γεροντιστὰς, ὁ Μεριμέ ἀγαποῦσε τὰ...
ἔγραφε στὸ σπίτι του: μιὰ κοινότητα, μιὰ
ἕναν πελαργό, μιὰ χελώνα, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε
«εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ, πολὺ μορφωμένη, καὶ
συγκινηθῶμαι».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων τῆς Γε-
ρουσίας ὁ Μεριμέ, εἴτε ἔκανε γεροντιστὰς, εἴτε
γεροντιστὰς, εἴτε ἔγραφε σὲ φίλους καὶ γιαν-
τοὺς γράμματα, στὰ ὁποῖα κοροῦσε τὴν
καὶ τοὺς πολιτικούς.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους
γεροντιστὰς, ὁ Μεριμέ ἀγαποῦσε τὰ...
ἔγραφε στὸ σπίτι του: μιὰ κοινότητα, μιὰ
ἕναν πελαργό, μιὰ χελώνα, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε
«εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ, πολὺ μορφωμένη, καὶ
συγκινηθῶμαι».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων τῆς Γε-
ρουσίας ὁ Μεριμέ, εἴτε ἔκανε γεροντιστὰς, εἴτε
γεροντιστὰς, εἴτε ἔγραφε σὲ φίλους καὶ γιαν-
τοὺς γράμματα, στὰ ὁποῖα κοροῦσε τὴν
καὶ τοὺς πολιτικούς.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους
γεροντιστὰς, ὁ Μεριμέ ἀγαποῦσε τὰ...
ἔγραφε στὸ σπίτι του: μιὰ κοινότητα, μιὰ
ἕναν πελαργό, μιὰ χελώνα, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε
«εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ, πολὺ μορφωμένη, καὶ
συγκινηθῶμαι».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων τῆς Γε-
ρουσίας ὁ Μεριμέ, εἴτε ἔκανε γεροντιστὰς, εἴτε
γεροντιστὰς, εἴτε ἔγραφε σὲ φίλους καὶ γιαν-
τοὺς γράμματα, στὰ ὁποῖα κοροῦσε τὴν
καὶ τοὺς πολιτικούς.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους
γεροντιστὰς, ὁ Μεριμέ ἀγαποῦσε τὰ...
ἔγραφε στὸ σπίτι του: μιὰ κοινότητα, μιὰ
ἕναν πελαργό, μιὰ χελώνα, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε
«εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ, πολὺ μορφωμένη, καὶ
συγκινηθῶμαι».

Ο Ἐρρίκος Δ' στὴ Γαβριέλλα καὶ τὴν Ἑστέρε.

Ἀπ' τὴ Φονταίν,
29 Ὀκτωβρίου 1598.

Ἀγαπημένη μου,

Ὁ Λα Βαρὸν μοῖρεσε αὐτὴ τὴ
σιγὴν μαζεμένης τῆς ἐπιστολῆς
σου... Σεχεῖλξῃς ἡ καρὰ καὶ ἡ ἀ-
γάπη καὶ μόνος μου χειροπατὰ
πὺλ με θυμῶσαι πάντα καὶ πὺλ δ-
ταν βρισκόσαι μακριὰ μου, μοῦ
γράφεις ὅσο μπορεῖς συχνότερα.

Τὶ καὶ ἂν ἀγῶ νὰ λάβω τὰ
γράμμάτα σου... Ἀν φταῖς σ'
αὐτὸ σου, γιὰτὸ σου λείπουν τὰ μέσα νὰ μοῦ τὰ στέλνεις τακτικά...
Ναί... ἔχω καὶ τὴν ἀπόδειξιν μπροστὰ μου... Βλέπω λαχταρισ-
μὲς τῆς ἀγαπημένης μου ἐπιστολῆς σου, πὺλ φέρουν διὰς ἡμερομηνία
διάρρη... Μέρα παρὰ μέρα, δίχως νάχης δικές μου ἐπιστολές, μοῦ
γράφεις μολιταυτὰ τακτικά...

Κάνε με εὐτυχισμένη πάντα, ὅπως καὶ σήμερα, ψυχὴ μου λατρε-
ν... Ἀνακοίνωξῃς ὅσο μπορεῖς τὴν παρρημένη ἀπ' τὸν χωρισμὸ μὰς
καρδιά μου καὶ πιστεύε πὺλ μόνον ἡ μεγάλη μου λατρεία στὴ Γαλλία
μὰς καὶ τὰ συμπεριόντα τῆς, μὲ κάνει νὰ βρισκόμαι μακριὰ σου...

Κάθουσα σὲ θρόνον, ἀγαπημένη μου ἀγγελουδί... Μὰ ἡ ψυχὴ μου
αὐτὴ θέοι μοῦ ματοῖνε ὁλόκληρη τὴν παρρημένη μου, ὅπως μάτωνα τὸ
καὶ τὸν στενὸν τὸν ἱερὸ μέταλλο τοῦ Σωτήρα μὰς ἐπάνω στὸ Σταυρὸ
του... Ἐτοὶ σπαρξίζου καὶ ἐγὼ ἀπ' τῆς εὐθύνης, τῆς φροντίδας, τὰ
καθήκοντα καὶ τῆς υποχρέωσης, πὺλ τριγυρίζουν τὴν ἐξουσία μου...

Ἡ πρόβα διὰς κοιτῆται νὰ περάσῃ...

Ναί... Ἀρχισα νὰ λυτρώνομαι ἀπ' τὰ
ἐπιπλοὰ πὺλ με κρατοῦν μακριὰ σου... Καὶ
τοῦ μὲ ἀνεπιτήρητο ἀνακοίνωξῃς σοὺ γράφω
αὐτὲς τῆς λέξεις, ἀδοντάς σου μιὰ ἰδέα τοῦ
ὁμοιοπαθίου μου γιὰ τὸ Παρίσι... Σερεῖς
βέβαια γιὰτὸ... Νοιώθεις τὴν ἀπεραντὴ λα-
τρεία μου σὲ σένα καὶ καταλάβεις ὁρῶ...

Μάντεψε ὁρῶ!...
Ναί... Αὐτὸ εἶνε, καρὰ τῆς ψυχῆς μου.
Αὐτὸς εἶνὸ ὁ σκοπὸς μου... Νὰ κανονίσῃς,
δηλαδὴ, καὶ σὺ τὸ ὁμοιοπαθίό σου μὲ τέτοιο
τρόπο, ὥστε νὰ βρεθῇς τὸ μεσημέρι τῆς 5
Νοεμβρίου στὴ Φλὲς... Εἶμαι ἀνυπόμονος
τελὴ καὶ διὰ τὸν νῆα νὰ σ' ἀντικρύσω, πὺλ
μὰς ἀκόμα στὸ Παρίσι...

Δὲν μπορῶ, δυστυχῶς, νὰ σοὺ περιγράψω
πὺλ ἐκτενῶς ὅσο βαρεῖαι σὲ λαχταρῶ, πόσο
ἀπείρητα σ' ἀγαπῶ καὶ πόσο πολὺ μοῦ στοι-
χεῖ ὁ ξενητειός μου.

Δὲν ἀγάπησα ποτε μου, ὡς τώρα, ἄλλη
γυναῖκα ὅσο ἀγάπησα ἐσένα... Ἀς μὴ πε-
ρῇσαι λοιπὸν ἡ μοῖρα μου νὰ δοκιμάσω ποτὶ
τὸ παρὸν ποτὶ τῆς ἐρωτικῆς ἀπογοητεύ-
σεως, παρὸντάς τοῦ ἀπ' τὰ κάτασπρα καὶ
πορφυρὰ χεράκια σου...

Ἄγρια με πάντα, ὅπως σ' ἀγαπῶ... Δὲν
ἔχω ἀποίτησι ν' ἀνεβάσῃς τὴν ἀγάπην σου
στὰ ἴση τὰ μεθυστικά πὺλ βρισκόσαι ἡ ἀγά-
πη μου γιὰ σένα... Εἶνε ἀδύναμα τὰ φτερά
σου, κοκκίλιστα μου μικροῦλα... Αὐτὸ πὺλ
θεῶν εἶνε νὰ μὴν ἀφήσῃς τόσο ἀδίο στὴν
καρδιά σου πὺλ νὰ τὸν πιάσῃ ἔσπριν καὶ
ἀγῶς νὰ τὸ καταλάβῃς ἕνας τρίτος ἐπιτή-
δης... Αὐτὸ θέλω ἀπὸ σένα...

Καλὴ ἀντάμωσι, γλυκερά μου... Φρόντισε
νὰ βρεθῇς στὸ Φλὲς τὴν ἡμέρα πὺλ σοὺ εἶ-
να... Ὡς τότε δὲν θὰ εἶ, ὅπως δὲν εἶ
καὶ τώρα... Καλὴ ἀντάμωσι, ψυχὴ μου...

Σοὺ στέλνω τὴν καλημέρα μου, καὶ μὲ ἀίτερα φιλιά...

E *

(Ὁ ἴδιος στὴν ἴδια).

Μὰς χωρίζουν διὰ μέρες ἀκόμα, Γαβριέλλα μου καλὴ, ὡς τότε πὺλ
θὰ συναντηθῶμε... Ἀνὸ μόνον μέρες... Μὰ πόσος καιρὸς, γιὰ μέ-
να τὸν φτωχὸ!... Ἀνὸ μέρες — Ἀνὸ χρόνια... Ἀνὸ μέρες — Μιὰ ζωὴ
πῶς γιὰ τὴν ἀγάπην γιὰ μένα, γεμάτη λαχτάρα καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν ἀγάπην σου...

Ρατὰς διασχῶ τοὺς αἰώνιους μου:

— Περνοῦν γρήγορα διὰ μέρες...

Καὶ μοῦ ἀπαντοῦν διὰ με χαμόγελο εὐλαβικό, πὺλ κρύβει στὸ βά-
θος του μιὰ εὐφροσύνη ελαφρὴ:

— Καὶ τὸ ποτὶ αὐτὸ τὸ πρῶτο, Μεγαλειότατε; Νοιώσαςτε κα-
θόλου πότε κίλως πέρασαν τὰ χρόνια, ὁλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τότε πὺλ
γεννηθήκατε ὡς τώρα πὺλ μὰς ποτὶς;

Δὲν μὲνω, φρονιὰ, καθόλου ἐκπονησμένοι, ἀγγελοῦδι μου, ἀπ'
τὴν ἀπάντησιν τοῦ αὐτοῦ. Μὲ πειράξῃς κατὰ βάθος ἡ καρδιὰ τῶν εἰω-
νά γιὰ τὴν ἀποφάνεση, εἶμαι βέβαιος, ἀγῶνι μου... Μήπως μπορῶ
νὰ χωρῶ τὴν τεμενίδα πὺλ κοιμῆται τὴν καρδιά μου στὴ θύμῃ σου;

Θάμωσα λοιπὸν μυστικά με δίνεις...

Κὶ ἔταν μόνον φιλία... Ναί... Τὸν φιλῶ με δὴ τὴν ψυ-
χή μου, γιὰτὶ εὐλαβικά, μὰ καὶ
στοχαστικά, αὐτὸς καὶ μόνος ἔδω-
σε τὴν ἀπάντησιν πὺλ περιέμενε ἡ
ταραγμένη μου ψυχὴ... Μοῦ εἶπε:

— Ἀν περνοῦν διὰ μέρες γρή-
γορα... Μὰ ἔξαπτάται, Μεγα-
λειότατε, ἀπὸ κείνο πὺλ πρόκειται
νὰ συμβῇ ἔπειτα ἀπὸ διὰ μέρες...

Ἐννοῶσα τὴν ἀλήθειαν του,
καρδιὰ μου φίλη, καὶ ἔπεσα μὲ τὰ
μοῦρα στὸν ὕπνον καὶ στὴ δου-
λειά, γιὰ νὰ περάσουν γρήγορα
αὐτὲς ἡ διὰ μέρες πὺλ τὶς νοιώθω
διὰ αἰῶνες, ὅσο βρισκόμαι μακριὰ
σου καὶ πρόκειται νὰ σὲ ξαναῖδῶ...

Ἐννοῶσα τὴν ἀλήθειαν του,
καρδιὰ μου φίλη, καὶ ἔπεσα μὲ τὰ
μοῦρα στὸν ὕπνον καὶ στὴ δου-
λειά, γιὰ νὰ περάσουν γρήγορα
αὐτὲς ἡ διὰ μέρες πὺλ τὶς νοιώθω
διὰ αἰῶνες, ὅσο βρισκόμαι μακριὰ
σου καὶ πρόκειται νὰ σὲ ξαναῖδῶ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΕΣ
ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Μισὸ τὴ δουλειά, δταν μοῦ λείπει... Εἶνε ἀνιάρη, ζαλίζει τὸ κε-
φάλι μου καὶ δύσκολα τὴν τελειώνω, γιὰτὶ πάντα τὸ μυαλό μου δὲν
βρίσκειται κοντὰ μου... Φεύγει ἀπὸ μένα καὶ πετάει μὲ
λαχτάρα πλάι σου, δσδήποτε καὶ ν

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Η κεφαλή των πολιορκητών του μεγάρου του Φραγκίσκου Μονιμορανού βρισκόταν ένας ιαπότης άγιος, έξαλλος, μανιασμένος. Ένα κεφάλι των άμυνόμενων πάλι ήταν ένας άνδρας υψηλού αναστήματος, γεμάτος μεγαλοπρέπεια στη στάση του και στο ύψος του.
 Ο Παριζιάνος, άνατο-χάσσοντας, τους αναγνώρισε και τους διό.
 Ο πρώτος ήταν ο Έρρικος Μονιμορανού, στρατάρχης του Ναυβύ, κα' ο δεύτερος, ο δούξ Φραγκίσκος Μονιμορανού.
 Οι δυο άδελφοί είχαν βρεθεί τέλος αντιμετώπιση.
 — Κατάρα! μούγκρισε ο Ζάν.
 Τότε ο πατέρας του, βλέποντας τη Λουίζα πίσω απ' το Φραγκίσκο, θυμήθηκε την τρομερή πράξη, της οποίας ήταν ο δράστης, χλωμάς τρομερά και επανέλαβε μαζί με τον γιό του:
 — Κατάρα!

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ

Ο Έρρικος Μονιμορανού είχε ξεκινήσει απ' το μέγαρό του μόλις άκουσε να σημαίνουν ή καμπάνες του Άγιου Γερμανού, παίρνοντας και το γάντι που του είχε χαρφώσει στην πόρτα ο Φραγκίσκος, προσκαλώντας τον σε μονομαχία.
 Είχε μαζί του όλους τους άξιοματικούς του οίκου του, εικοσπέντε τον αριθμό, και τριαντάσιους καθαυτά, πίσω απ' τους οποίους ακολουθούσαν τρία άμύσια φορτωμένα με βαρέλια πυρτσίδας και διακόσις πεζοί και ριπιδιοφόροι.

Όταν το μικρό αυτό στρατόπεδο έφτασε μπρος στο μέγαρο του Φραγκίσκου, ο Έρρικος άφίππεσε και πληγάζοντας στην πόρτα, τη χτύπησε με το γάντι και φώναξε δυνατά:

— Φραγκίσκο γιέ Μονιμορανού, έδω κράμασε στην πόρτα αυτό το γάντι;

Μά κανείς δεν του απάντησε.

Τότε ο Έρρικος χτύπησε γιά δεύτερη φορά την πόρτα του μεγάρου και φώναξε πάλι:

— Πού είσαι, Φραγκίσκο γιέ Μονιμορανού; Γιατί δεν παρουσιάζεσαι, άνανδρε, άφου ένω έπληξα το γάντι σου;

Και κατόπιν, κλειδώντας το γάντι στη σέλλα του άλογου του, έπρόσθεσε:

— Άνανδρε, δειλέ!.. Άφου κρύβεσαι, θα ρθώ να σε βρω μόλις μου!

Έπειτα, ανεβαίνοντας πάλι στο άλογό του, διέταξε το στρατό του να έπιπεί κατά το μέγαρο.

Ο Φραγκίσκος, γιά κάθε ένδεχόμενο, είχε λάβει όλα τα μέτρα της άμυνας και έζητα όλο-όλο βρισκόντανουν πάντα μέσα στο μέγαρό του. Φοινοί άγρυπνοί στάς εισόδους του κάθε νύχτα, μά τίποτε τό έκτακτο δεν είχε συμβεί ως τότε.

Κατά την άσπασια μάχισα εκείνη νύχτα, γαλήνη απόλυτη έπαυσε το μέγαρο και στα πέριξ του ως τις δυο μετά τα μεσάνυχτα. Ο Φραγκίσκος κοιμόταν ήσυχος, όπας έξαφνα ζήτησε, άκούοντας τις δαιμονιώδεις κωδωνοκρουσίες, που έδιναν τό σύνθημα της σφαγής.

Ζοηρή άνησυχία ζωγραφίστηκε άμέσως στο πρόσωπό του. Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του και άφου ντύθηκε βιαστικά, πήγε στο δωμάτιο όπου κοιμόταν ή Άννυμπέλλα και ή κόρη του Λουίζα.

Μά τις βρήκε και τις δυο ζώντες, γιατί ή Λουίζα, άκούοντας τις πένθιμες κωδωνοκρουσίες, είχε ζήτησει κα' είχε ντυθεί γρήγορα. Εκείνη τη στιγμή μάχισα βοηθούσε κα' τη μητέρα της να ντυθεί.

— Δεν φοβάσαι, κόρη μου; την ρώτησε τρομερά ο στρατάρχης.
 — Όχι, πατέρα, απάντησε ή γυναικά νέα. Άλλά τί συμβαίνει;
 — Μά αυτό άκριβώς πάλι να ιδώ τώρα. Ντυθήτε γρήγορα, γιατί

πιθανόν να φύγουμε.

Και ο Φραγκίσκος, άφου ένα-μια έστρεψε τριγυρά τις δυο γωνίες, βγήκε έξω.

Κάτω στην αυλή του μεγάρου του βρήκε συγκεντρωμένους ό όλους τους άνδρες του οίκου του να παρακολουθούν την τρομερή θύρβα, ο όποιος μεγάλωνε όλοένα.

Τότε ο νεαρός εγγενής Λά Τρεμουίγ, το όποιου ο ένδοξος τέρας ήταν πάντοτε άφοσιωμένος στους Μονιμορανού, τον πληρώσε και το είπε:

— Έξοχώτατε, είν' άνάγκη να τρέξουμε στο Λούβρο. Πρέπει να κινδυνεύει ο βασιλεύς.

Μά ο Φραγκίσκος κίνησε μ' άμφιβολία το κεφάλι του κα' πενθινόμενος σ' αυτόν κα' έναν άλλο εγγενή, είπε:

— Λά Τρεμουίγ κα' σεις Σαιν Μάρς, κινείτε ένα γύρο ως ή Σηκουάνα, γιά να μάθετε τί συμβαίνει.

Άμέσως οι δυο άνδρες βγήκαν έξω τρέχοντας και ξεκίνησαν στο μέγαρο κατά τις τέσσερες το πρωί.

— Έξοχώτατε! φώναξε ο Λά Τρεμουίγ. Σφάζονται οι ό νόμοι.

— Έξοχώτατε! βρυχήθηκε κα' ο Σαιν Μάρς. Σφάζουν τους ά δειλούς μας! Το αίμα των Ουγενότων κυλάει ποτάμια στους όρους κα' στα σάπια. Άς τρέξουμε να τους βοηθήσουμε έμείς το λάστιχον.

— Έρχομαι μαζί σας! απάντησε ο Φραγκίσκος.

Και με φωνή δυνατή κα' έαβλητική έπρόσταξε:

— Στά άλογά σας, κύριοι! Έμπρός!..

Άμέσως έξαφρητική κίνηση άρχισε να έπαιρati μέσα στην αυλή.

— Κύριοι, είπε σε λίγο ο Φραγκίσκος, αυτή τη στιγμή κα' ναλαμπάνουμε ένα πολύ δύσκολο έργο. Θα προσπαθήσουμε να μπούμε στο Λούβρο, να βρούμε το βασιλέα κα' ν' άπατήσουμε απ' αυτόν την άρχή του παρουσιάζεστε ως ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ, αλλά με τον χρόνο σπρώθηκε ψηλότερα, έξελιγτηκε, άνέθηκε κα' εινύθηκε. Γίγνετο κα' έζοχην τιμή της των νεοελληνικών άξιών, ο καινουργιστής, ο εισηγητής νέων ειδώλων, ο έρεας που κρατάει δικό του προγέλιο κα' εδωγέλιζετα δικό του εγγέλιο. Είπε μάλιστα χαρακτηριστικό πως κα' αυτός, έξ αίτιας της λογοκρισίας της πατρίδας του, κινολοφόρησε την πρώτη του σάτιρα στην Ιταλία, όπου σπούδασε νομικά. Η σάτιρα του αυτή φέρει τον τίτλο: «ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ» — Φλωρεντία 1834. Ο Σολωμός τον είχε προτρέψει να την τυπώσει κα' ο Λασκαράτος πραγματοποιήσει την έπιθυμία του. Στη σάτιρα αυτή άφηγείται ο ποιητής την ιστορία της γεννήσεώς του:

— Πόδεμος!.. Πόδεμος!.. βρυχήθηκαν με μια φωνή ό οι όπλοφόροι.

— Άνοιξτε την πόρτα! διέταξε ο Φραγκίσκος.

Μά την ίδια στιγμή, τρομερός όρμος άκούστηκε έξω στο δρόμο.

Ήταν τό στρατεύμα του Έρρίκου, που έφτάσει μπροστά στο μέγαρο κα' έτοιμαζόταν να ένεργήσει έφοδο.

Και μέσο απ' όλη αυτή τη όχλοδο, άκούστηκε μια φωνή άγρια που έπρόσταξε:

— Έμπρός, έφοδος! Βάλτε φωτιά κα' σφάξτε όλους!

— Ο άδελφός μου! είπε ή Έρρικος. Επί τέλους! Θα βρούμε αντιμετώπιση, όποις στο Μαργενσού...

Και με φωνή τρομερή κα' άπειλητική φώναξε:

— Έρρικος! Έρρικος! Άλλοίμονό σου!..

Την ίδια στιγμή όμως ένας τρομερός γότος πολιορκητικού κορού συγκλόνησε την πόρτα του μεγάρου.

— Αφιερώσατε! διέταξε ο Φραγκίσκος τους άνδρες του.

Και μέσα σε λίγες στιγμές τους παρέταξε στην αυλή, έτοιμους γιά μάχη.

Έντοματαξο ο Έρρικος όρλούσε απ' έξω:

— Άνανδρε! Άνανδρε! Σε προκαλώ... Πού είσαι να σε παίσι με το γάντι σου.

Δεύτερος χτύπος του πολιορκητικού κορού, έκανε την πόρτα να σειστή δριλόληρη.

— Άνοιξτε την πόρτα! διέταξε τότε ο Φραγκίσκος.

Η διαταγή του έξετελέσθη άμέσως κα' όι πολιορκητά, βλέποντας την πόρτα ν' άνοιγνι έξαφνα, τραβήχτηκαν πίσω άσυναιδήτως.

— Πρώτος στόχος, πρ! διέταξε πάλι ο Φραγκίσκος.

Άμέσως μια άμφοδοντία άκούστηκε κα' ο όρμος γέμισε από κοπανάς.

— Δεύτερος στόχος, πρ! διέταξε πάλι ο Φραγκίσκος.

Δεύτερη όμοδοντία έπακούούσθηκε, άποτελέσμα της όποιας ήταν να δημιουργηθή μεγάλη άταξία στο στρατεύμα του Έρρίκου, ο όποιος όρλούσε άκατάπαυστα:

(Άκολουθεί)

Ήταν το στρατεύμα του Έρρίκου, που έφτάσει μπροστά στο μέγαρο κα' έτοιμαζόταν να ένεργήσει έφοδο.

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΠΟΣ ΕΙΔΕ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΕΝΑΣ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΣ ΤΑ 1849 - ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ - Ο Α. ΦΑΤΣΕΑΣ

ΗΝ εποχή του Σολωμού, σατυρικός ποιητής στη Ζάκυνθο ήπηρεσε κα' ο Διονύσιος Γουπάρης. Ήταν ιερομόναχος, αλλά άπείσχετο το έπάγγελμα, πέταξε τα ράσα κα' πήγε στην Ιταλία, όπου σπούδασε νομικά κα' έστερα γύρισε στη Ζάκυνθο. Τis ώρες της σχολής του τις άφιέρωνε στην ποίηση. Έγραψε πολλά σατυρικά ποιήματα, που διασυνυχός κα' αυτά κινολοφόρησαν ΣΕΙΡΟΓΡΑΦΙΑ έξ αίτιας της άγγλικής λογοκρισίας. Πολλά τον εύτυχώς ποιήματα διατηρήθηκαν στη μνήμη των συγχρόνων του, κα' ιδίως ο «Άδικος Υποκριτής», ο «Φιλόσοφος» κα' μερικά έρωτικά του. Άδυστυχώς δεν κατόρθωσε να δώ χαμιά από τον σάτιρα τυπωμένη. Ο Δε Βιάζης που τον βιογράφησε, άναφέρει κάποια του τετράστιχα, που δεν δέχονται κα' τόσο σατυρικό πνεύμα.

Άλλ' ενώ ή Σάτιρα φαίνεται πως φθίνει στην Έπτανρσο, άκριβώς τη στιγμή αυτή παρουσιάζεται ο μεγαλύτερος σατυρικός κα' λυδολογικός της, ο δυνατότερος παμψηφιστής της Έλλάδος, ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ. Στο πρόσωπό του πρέπει ν' αναγνωρίσουμε όχι μόνο έναν άνωτερο ποιητή, αλλά κα' ένα χαρακτηρισμό άλγυστο, ένα πολιτικό, ένα γεμιστό των έπτανησιακών κα' γενικότερων έλληνικών προλήψεων, ένα δυνατό φιλόσοφο, που μάς παρουσιάζει ένα καινούριο ΠΙΝΑΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΑΞΙΩΝ.

Κακώς νομίζουν οι άνθρωποι, που κα' τον χρόνο σπρώθηκε ψηλότερα, έξελιγτηκε, άνέθηκε κα' εινύθηκε. Γίγνετο κα' έζοχην τιμή της των νεοελληνικών άξιών, ο καινουργιστής, ο εισηγητής νέων ειδώλων, ο έρεας που κρατάει δικό του προγέλιο κα' εδωγέλιζετα δικό του εγγέλιο. Είπε μάλιστα χαρακτηριστικό πως κα' αυτός, έξ αίτιας της λογοκρισίας της πατρίδας του, κινολοφόρησε την πρώτη του σάτιρα στην Ιταλία, όπου σπούδασε νομικά. Η σάτιρα του αυτή φέρει τον τίτλο: «ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ» — Φλωρεντία 1834. Ο Σολωμός τον είχε προτρέψει να την τυπώσει κα' ο Λασκαράτος πραγματοποιήσει την έπιθυμία του. Στη σάτιρα αυτή άφηγείται ο ποιητής την ιστορία της γεννήσεώς του:

— Ήταν προτομαγιά, γιορτή ούλουώνε κα' έπιμενε ως κα' ή μάνα μου στο Μαν, γιατί άγκυλά κα' ήταν έννη μνημόνευεν την έμπόδιζε ή κοιλιά να πάη.

Είχε, γώ δε σου λέω, κοιλιά σωστή κα' την είχε γιομάτη όλη φομή.

Μεσολαβούν έδω δυο έξίστιχα κάπως ακατάλληλα γιά το «Μπουκέτο. Κα' νά ή συνέχεια:

Τότες γυρίζει, σκύφτει κα' τί πάνει;
 Άλλο πάρι μαντήλι, ένα παιδί!..

Στοχάσσο ά δεν έπληξε να πεθάνη από την πίκρα! Εκεί που άκαστερεί έναν ΑΝΤΡΑ, ένα λόντα, μίαν πανθήρα κα' κύνη ένα κοκκι γιά ταμπάκιέρα!!

Ο Λασκαράτος συνεχίζει τη «Βιογραφία» του με άράνταστες ασχολίες, που δεν τολμούμε να παραθέσουμε έδω. Η ανάπτυξη όμως της «Βιογραφίας» πούγινε στα 1880, έχει πολλές παραλλαγές που μείνουν στην εντύπωση που μάς δίνει ή πρώτη έκδοσι της Φλωρεντίας. Ο σατυρικός καταφέρεται στο ποιητή του αυτό έναντιον διαφωτισμένων της εποχής του. Γιατί φαίνεται πως ο ποιητής ήταν χαρκτηκός όπας προτεινόσε το φως κα' ή διάφορες γιάτρικες της Κεραλλωνίας έπρότειναν στη μάνα του διάφορα βότανα κα' γιαιρικά κα' άλλες τη συμβούλευσαν να μεταχειριστεί άκόμη τραγικότερα μέσα θεραπείας. Άλλ' εύτυχώς βρέθηκαν κάποιος ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ που άνέλαβε τη θεραπεία με το λάδι της Παναγίας κα' έτσι ο Λασκαράτος σώθηκε από τις επικίνδυνες έπεισιώσεις. Στο σημείο αυτό ο σατυρικός βρίσκει ευκαιρία να καιτερωνευθή τους παπάδες της πατρίδας του:

— Ο πρωτοκλήφτης λέω κα' έγώ, που στρίφεται το νού σας πάντα εις τοι κατεργαριές, γιατί δε λέτε κάλο πως άλείφετε με το λαδάκι εκειό τοι κλειδωνιές γιά να βγαίνουν πιο εύκολα οι παράδες κα' να χωνώνται σε σάς, κλεφτοπαπάδες;

Και τελειώνει:

— Άς είνε, ως τόσο ή μάνα μου το βράδυ μ' άλείφε από τα νύχια ως την κορφή κα' γιά κακή μου τύχη, εκειό το λαδί είχε μια βρόμα τόσο δυνατή που οι ποτικαί άνεβήκανε στην κοιλία κα' έπληξε να μου φάνε τα ρουθούνια!..

Αυτή είνε ή πρώτη σάτιρα του Λασκαράτου κα' μάς δείχνει με πόση δητική εφρονία εινύθηκε ο ποιητής στον κλήρο κα' στις κοινωνικές προλήψεις της Κεραλλωνίας. Ός ήταν έπόμενο, ή «Βιογραφία» προσέθηκε κατάπληξη άνάμεσα στα συντηρητικά στοιχεία της πατρίδας του. Ο κλήρος — είνε αλήθεια — πως δεν ενδιαφερόθηκε πολύ γιά την πρώτη σάτιρα του Λασκαράτου. Όμως βρέθηκαν πολλοί που κατέκριναν δομικάτα τον σατυρικό κα' μεταξο των όποιων πρέπει ν' αναφέρουμε τον Τυπάλδο Άλφονσάτο που τύπωσε στο Λιόβρο, στα 1835, όλόκληρο λιβέλλο έναντιον της «Βιογραφίας». Ύστερα από λίγο κινολοφόρησε κα' άλλος λιβέλλος έναντιον του Λασκαράτου ΑΝΩΝΥΜΑ, που κα' αυτός φαίνεται πως τυπώθηκε στην Ιταλία στα 1836. Έγραφε δε ο άνωνυμος έπικριτής του: «Δεν είνε κρυφόν, είνε φανερόν εις όλους, ότι ο Λασκαράτος είνε εκειός, όστις διά το τύπου έδημοσίευσε άσχεράν σάτιραν κατά της μητρός του, άπνύθηκε προς την θεάνθρωπον μητέρα του Θεού του την φρικωδέστεραν των βλασφημιών όσαι ποτέ έδημοσιεύθηκαν, έπερίπαξεν, έσαύτησεν, έζωγάρισε με τα πλέον άπαισία κα' άσχερότερα χρώματα τον τόπο της γεννήσεώς του κα' τους συμπατριώτας του, έξλασφημήσε κα' έπερίπαξε την έπί του σταυρού άγωνίαν του Χριστού, έκακούρησε, τέλος, έναντιον πάντων των ίερών της πατρίδος του». Στις έπικρίσεις αυτές ο Λασκαράτος δεν έδωσε προσοχή κα' έξακολούθησε να σπουδάσει στην Ιταλία, περιμένοντας πάντα να γυρίσει κα' μέσα στην πατρίδα του κα' ν' άρχισον των μεγάλο κοινωνικό άγώνα του. Και πραγματικά, γιά λίγα χρόνια δεν έδωσε σημαία ζωής.

Ός πού στα 1845 τύπωσε την άλλη του σάτιρα, με την έπιγραφή: «ΤΟ ΑΛΕΘΟΥΡΙ εις τους 1836, ποίημα ΑΣΤΕΙΟΝ παρ' τοι κυρίου ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ — Έν Άθήναις 1845». Κα' αυτή ή σάτιρα βγήκε στην Αθήνα γιά τους ίδιους απαγορευτικούς λόγους της άγγλικής λογοκρισίας.

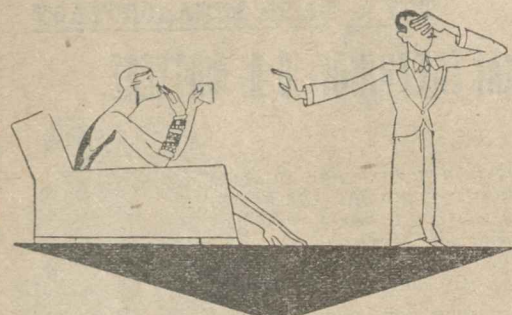
Άλλ' ενώ ή Σάτιρα άρχισε κα' πάλι ν' άνθιζε στην Έπτανρσο, παράλληλα κα' αυτήν έξέπασε κα' ή πολιτική λιβέλλογραφία. Άφρομή ή Προστασία κα' ή διαίτητες των Άγγλων: Οι Άγγλοι, άρτόν πάτησαν στην Έπτανρσο, με κάθε τρόπο κα' με κάθε μέσον προσάβησαν να καταπατήσουν τις συνθήκες. Έμπόδιζαν την έλευση-ροτυπία, δεν επέτρεψαν έλεύθερος έκλογές, άπαγόρευαν καίτε έλεγχο στη διοίκηση κα' στην οικονομική διαχείριση. Κα' ταύτα πέρα τις ρητές διατάξεις της συνθήκης των Παρισίων (1815) κα' πέρα τις ύποσχέσεις τους όπας κατέλαβαν τα Νησιά στα 1816. Είνε μάλιστα περίεργο πως μέχρι τα 1839 δεν είχε δημοσιευθεί καμιά συντηματική ή έρω διαφωτιστική έργοασία γιά την κατάστασι των Νησιών υπό τους Άγγλους. Οι έδωφ-παι έπαιγο προφάσεις. Οι διάφοροι προήγνητα θαναζαν την τάξη, τους δρόμους, τα δημόσια κτίρια, τις φυλακές κα' τα λοιπά έκπολιτικά μέσα, που είχαν οι Άγγλοι πραγματοποιήσει στα Νησιά. Δεν δέχτηκαν όμως κα' κατόπιν όλ' αυτά τα όρατα θέματα, οι Έπτανήσιοι — όσοι κα' άγρότες — στενάζαν υπό το πάλιο της στυγνότητας κα' πειστικότερης δουλείας.

Την τυραννία αυτή ήθελε να ξεπεράσει, τέλος, κα' να παρουσιάσει στα βλέμματα του εθνοπακού κάποιος ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΟΥΣΤΟΕΥΛΗΣ με τον έξίστιχο λιβέλλο τον έναντιον των Άγγλων, που φέρει τον τίτλο «Memorandum — ΥΠΟΜΝΗΜΑ» — Λονδίνον 1839 κα' ο όποιος άποτελεί τον τελευταίο από της πολιτικής άποκαταστάσεως των Ιονίων. Ο κάποιος δημοσιογράφος της «Αστικής Έφημερίδος», ο διάσημος Έλληνας κα' έκδοτης όπας έλληνικών χειρογράφων, ο ύπεροσιπτής της Πάργας, ο καισιν έξομνήτης της Έπαυστάσεως, ο ύπουργος του Καποδίστρια κα' έπίδεξος πολιτικός της Έπτανρσο, ο Άνδρέας Μουστοεύλης, ΠΡΩΤΟΣ άνελάμβανε τον άγώνα έναντιον της Προστασίας. Κα' ως μέσον μεταχειρίστηκε το τόσο πρόσφορο, το τόσο άγαπώτο, το τόσο πικάντικο μέσο διασπομής στην Έπτανρσο, τον ΛΙΒΕΛΛΟ. Στο «Υπόμνημα» ο άταραμύλλος λιβέλλογράφος καινούργια την Άγγλοκρατία, διέσσε τις άρχές της, μιλούσε γιά τα διοικητικά της όργανα κα' κατέληγε πως ή Έπτανρσο υπό τους Βρετούς βρισκόταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση, παρ' υπό τους φιλελεύθερους Άγγλους. Ο Μουστοεύλης ήταν ύπερβολικός. Άλλ' ως λιβέλλογράφος είχε καίτοι κα' ως πολιτικός έθροιάβε. Κατόρθωσε να στρέψη την προσοχή της εφωπατικής διπλωματίας στην καταδικαστευμένη Έπτανρσο.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Άνδρέας Λασκαράτος.

"Όταν ένας άνθρωπος είν' έρωτευμένος, περιφρονεί και τα χρήματα και όλα τα καλά..."

γάμου. Άναιμεσα από την άγγελία της «επιπλωματούχου μαίας» και της δακτυλογράφου που ζητεί θέσιν, βλέπει κανείς και μία διλιότυπη άγγελουλά κατοικόν «Σοβαρόν κυρίον» ή κάποιον «Νέον με έυρον μέλλον» που ζητούν σύζυγον. Η άγγελίες αυτές δεν μιάς γάνουν και εξαιρετική έντυπωση. Έχουμε συνηθίσει πια σε πολλά παραβάν στην εποχή μας και ξέχουμε άλλωστε ότι στην Ευρώπη αυτό το πράγμα συνηθίζεται πολύ. Πραγματικώς, σ' όλες τις ευρωπαϊκές εφημερίδες, ιδίως στις αγγλικές και στις γερμανικές, σελίδες ολόκληρες είνε διατεθειμένες για τον σκοπό αυτόν. Έγχαρη μάλιστα ειδική στήλη σε κάθε εφημερίδα για τις κυρίες και ειδική για τους κυρίους.

Η πρώτη άγγελία γάμου δημοσιεύτηκε σε γερμανική εφημερίδα το 1838 και προκάλεσε άφάνταστο άνοσητάσι, σοδοσοφο μεγάλο, σάνδαλο!

Σήμερα όμως το πράγμα θεωρείται πια φυσικότατο και πολλές μαριάδες που έχουν θυγατέρες εις ώραν γάμου, κυττούν με χτυποκάρδι την εφημερίδα κάθε μέρα, μήπως και ανακαλύψουν τον ιδεώδη γαμπρό.

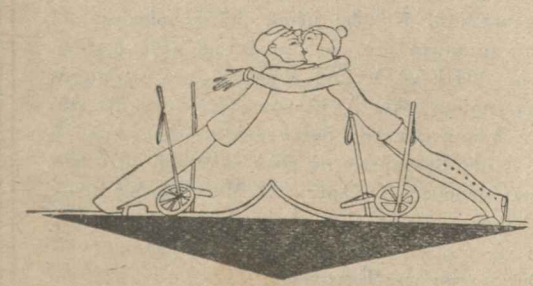
Υπάρχουν όστόσο και μερικές άγγελίες που ενδιαφέρουν όχι μόνον τις υποψήφιες πεθερές και τους υποψηφίους γαμπρούς, αλλά και όλο τον κόσμο, γιατί είνε χαρακτηριστικές της σημερινής νοοτροπίας, καθώς και των γούστων της εποχής μας. Π.χ., την ακόλουθη άγγελία γάμου έδημοσίευσε τελευταία σε μία γερμανική εφημερίδα ένας άστρονόμος, ο οποίος, καθώς φαίνεται, έχει την πεποίθηση, όπως οι άστρολόγοι του μεσαίωνα, πως η ζωή του ανθρώπου επηρεάζεται από τους άστερες:

ΓΙΩΡΓΑΝΗΣ ΓΑΜΟΣ. Κύριος 42 ετών ζητεί άδελφήν ψυχήν, εις την οποίαν να άρεση ή φύσις και ή τέχνη. Έπειδή δέ επιζητεί να συνάψη ιδεωδώς άμνημον γάμον, παρακαλεί, εντός από την σχετικήν φωτογραφίαν και τα άκριδη μέτρα των αναλογιών του σώματος των υποψηφίων συζύγων, να του άποσταλούν και λεπτομερείς πληροφορίες περί του τόπου, του έτους και της ώρας της γεννήσεως εκάστης, προς καταρισμόν του όροσκοπίου των. Δίδει ούτε ή ύποσχέσεις, ούτε ή καλές προθέσεις, αλλά μόνον τα έμφατα προτερήματα εξασφαλίζουν την διαρκή εύτυχίαν. Γράψατε, παρακαλώ, κτλ. κτλ...

Τέτοιες άγγελίες δεν είνε σπάνιες στα ξένα φύλλα. Μπορεί κανείς να συναντήσει ένα πλήθος παρόμοιες κ' άκόμη χαρακτηριστικότερες. Ίδου π.χ.:

ΡΑΔΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΣ, ηλικίας 32 ετών, έχων άκαδημαϊκήν και καλλιτεχνικήν μόρφωσιν, ανεξόφλητος οικονομικώς, ζητεί να γνωρίση, προς συνάψιν γάμου, δεσποινίδα μέχρις 24 ετών, ή οποία να έχη γεννηθεί από τις 23 Μαΐου μέχρι τις 20 Ιουνίου, ή από τις 24 Οκτωβρίου μέχρι τις 22 Νοεμβρίου. Προτιμώνται οι δεσποινίδες που έχουν κοντά μαλλιά, που είνε λεπτές και χαριτωμένες, που έχουν άτομική περιουσία ή είνε μέτοχοι εις βιομηχανικήν ραδιοφωνικήν επιχείρησιν».

"Ένας άλλος πάλιν υποψήφιος σύζυγος, οικονομολόγος αυτός, έχει ακόμα πιο περίεργες απαιτήσεις. Στην άγγελία που δημοσιεύει, τονίζει ότι δεν θέλει ή σύζυγός του να είνε κοσμική. Έχει όμως δικήν ό άνθρωπος, γιατί σάν οικονομολόγος που είνε, γνωρίζει καλύτερα από κάθε άλλον τί καταστροφές φέρνει στην οικιακή οικονομία μία σύζυγος που της άρεσουν τα λούσα και ή συνναποτροφές. Ίδου και ή άγγελία του:

Στα χειμερινά σπόρ ή γνωριμίες συνάπτονται εύκολότερα.

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

"ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΣΥΖΥΓΟΣ, !..."

(Τί λέγει μία άριστοκράτις Βερολινέζα προξενήτρα, ή βαρώνη Μάρθα φόν Κόμπουργκ)

Δεϊλά-δεϊλά άρχισαν τελευταία να παρουσιάζονται και στις δικές μας εφημερίδες ή άγγελίες προς συνάψιν γάμου.

Η πια έξωφρενική όμως άγγελία γάμου είνε ή κατωτέρω, ή οποία έδημοσιεύθη πρό ήμερών σε μία εφημερίδα της Βιέννης:

ΟΔΛΑΝΔΟΣ διδάκτωρ της Φιλοσοφίας, χλωδός από το άσπαστερό πόδι, κάτοχος μεγάλης περιουσίας, ζητεί να γνωριση, προς συνάψιν γάμου, μία νέα άσπαστερή, επίσης χλωήν, ή έχουσα άσπαστερό άλλο σωματικό έλλειμμα!...

Στις άγγελίες αυτές συναντά κανείς όλες τις ηλικίες. Δεν έστι σύζυγον μόνον οι νέοι, αλλά και οι γέροντες κ' ή γεροντοσύνη εις τους και προπάλαντον αυτές, ή καιμίνες. Άποδείξτε ή έπιμνηστική:

Κυρία άνευ σδμεμιάς οικογενειακής άσχετόσεως, ηλικίας έξηντα ετών, θα έπιθυμεί να γνωρίση άνώτερον υπάλληλον, ηλικίας μέχρις 65 ετών, με σκολόν τον γάμον. Έρχεται την κατοχήν της περιποιημένην μοναχικήν εν 4 δωματίων».

Χήρα άνευ ύποχρεώσεων, συμπαθής ή φαντασίας, με σημαντικήν περιουσίαν, ζητεί να γνωρίση σοβαρόν κύριον, υπάλληλον ή μηχανικόν, μέχρις έξηντα ετών, με σκολόν τον γάμον. Έξερχεται εντός της ηλικίας της περιποιημένης μοναχικής εν 4 δωματίων».

Τα συνοικέσια όμως δεν γίνονται μονάκι τις άγγελίες. Στις μεγάλες εφημερίδες προτείνονται ύπάρχουν και ή έξ επαγγέλματος προξενήτρες, όπως ύπάρχουν και στις έπαρχίες δικές μας. Έκεί όμως ή κυρίες αυτές άσκουν στην καλύτερα κοινωνική τάξη, έχουν καλές καταστάσεις κατοικίας και κερδίζουν σημαντικόν ποσό από τα συνοικέσια που πραγματοποιούνται.

Στο Βερολίνο, μία από τις γνωστότερες ή άριστοκρατικότερες προξενήτρες είνε ή βαρώνη Κόμπουργκ, μία χαριτωμένη κυρία του καλού κόσμου. Η βαρώνη Κόμπουργκ λοιπός άνεκρίνοσε τελευταία τα έξης σάν πόρτερ μιάς γερμανικής εφημερίδος που της έζητησε συνέντευξη σχετικά με το έπαγγέλμά της:

— "Η γυναίκα είνε εκ φύσεως προξενήτρα. Ένας άνδρας δεν ήμφορασε ποτέ να έπιτύχ η ένα τέτοιο έπαγγέλμα, που χρειάζεται γυναίκα λεπτότητα και διαίσθησι. Γιατί μή νομίζετε πως είνε εύκολο τα πράγματα. Οι κυρίες και ή κυρίες που ζητούν ή βοήθειά μου, πολύ σπανίως παντρεύονται με τον τύπο που με περιγράφουν στην άρχή ως το ιδανικόν τους. Διότι πολύ συχνά έντελώς διαφορετικό τύπο, άρκει ένα άσπαστερό χάρισμα του να τους κάνει εύνοική έντύπωση. Η γυναίκα, ως επί το πλείστον, δεν έπιθυμεί σωματική άσφαγή. Αντιθέτως οι άνδρες, το πρώτο που γυρνάει είνε να ιδούν τη φωτογραφία της υποψηφίας σύζυγος. Πρέπει ν' αναγνωρίσω προς τιμήν τους, ότι πέρα από αυτό, κυρίως, παρά την έλκυστική προίκα της μελλοντικής γυναικός, να νυμφευθούν όταν ή νέα δεν ανταποκρίνεται κατ' όλην ήντιμωσίαν. Γενικά οι κυρίες που δεν ζητούν να παντρευτούν, παρά μονάκι για τα χρήματα, δεν άνήκουν στην πελατιά μου. Οι άνθρωποι, τους οποίους παντρεύω, θέλω να έχουν εύνοικήν και να μη με καταριούνται άργότερα. Ίδιος έψηπτό να ένώνη δύο τών δεσμών του γάμου ανθρώπους, οι οποίοι έχουν όλα τα χαρακτηριστικά μόνον από έλλειψη σχέσεων ή από έλλειψη πρωτοβουλίας δεν έβγαιαν τον κατάλληλο σύντροφο της ζωής τους.

— Ποιοι τύποι άνδρων και γυναικών ταιριάζουν εύκολότερα και καλύτερα μεταξύ τους; ούτως ή ορρότερο τη βαρώνη Κόμπουργκ.

— Όσολογώ, ότι στην περίπτωση αυτή τα χάινω πολλές φορές, έδηλωσε ή βαρώνη, και μένω κατάλληλη. Γιατί έντελώς διαφορετικοί τύποι αισθάνονται άμέσως μεγάλη κλίση και

προς εκείνο που έπιθυμούν. Γενικά οι κυρίες που δεν ζητούν να παντρευτούν, παρά μονάκι για τα χρήματα, δεν άνήκουν στην πελατιά μου. Οι άνθρωποι, τους οποίους παντρεύω, θέλω να έχουν εύνοικήν και να μη με καταριούνται άργότερα. Ίδιος έψηπτό να ένώνη δύο τών δεσμών του γάμου ανθρώπους, οι οποίοι έχουν όλα τα χαρακτηριστικά μόνον από έλλειψη σχέσεων ή από έλλειψη πρωτοβουλίας δεν έβγαιαν τον κατάλληλο σύντροφο της ζωής τους.

— Ποιοι τύποι άνδρων και γυναικών ταιριάζουν εύκολότερα και καλύτερα μεταξύ τους; ούτως ή ορρότερο τη βαρώνη Κόμπουργκ.

— Όσολογώ, ότι στην περίπτωση αυτή τα χάινω πολλές φορές, έδηλωσε ή βαρώνη, και μένω κατάλληλη. Γιατί έντελώς διαφορετικοί τύποι αισθάνονται άμέσως μεγάλη κλίση και

προς εκείνο που έπιθυμούν. Γενικά οι κυρίες που δεν ζητούν να παντρευτούν, παρά μονάκι για τα χρήματα, δεν άνήκουν στην πελατιά μου. Οι άνθρωποι, τους οποίους παντρεύω, θέλω να έχουν εύνοικήν και να μη με καταριούνται άργότερα. Ίδιος έψηπτό να ένώνη δύο τών δεσμών του γάμου ανθρώπους, οι οποίοι έχουν όλα τα χαρακτηριστικά μόνον από έλλειψη σχέσεων ή από έλλειψη πρωτοβουλίας δεν έβγαιαν τον κατάλληλο σύντροφο της ζωής τους.

— Ποιοι τύποι άνδρων και γυναικών ταιριάζουν εύκολότερα και καλύτερα μεταξύ τους; ούτως ή ορρότερο τη βαρώνη Κόμπουργκ.

— Όσολογώ, ότι στην περίπτωση αυτή τα χάινω πολλές φορές, έδηλωσε ή βαρώνη, και μένω κατάλληλη. Γιατί έντελώς διαφορετικοί τύποι αισθάνονται άμέσως μεγάλη κλίση και

προς εκείνο που έπιθυμούν. Γενικά οι κυρίες που δεν ζητούν να παντρευτούν, παρά μονάκι για τα χρήματα, δεν άνήκουν στην πελατιά μου. Οι άνθρωποι, τους οποίους παντρεύω, θέλω να έχουν εύνοικήν και να μη με καταριούνται άργότερα. Ίδιος έψηπτό να ένώνη δύο τών δεσμών του γάμου ανθρώπους, οι οποίοι έχουν όλα τα χαρακτηριστικά μόνον από έλλειψη σχέσεων ή από έλλειψη πρωτοβουλίας δεν έβγαιαν τον κατάλληλο σύντροφο της ζωής τους.

— Ποιοι τύποι άνδρων και γυναικών ταιριάζουν εύκολότερα και καλύτερα μεταξύ τους; ούτως ή ορρότερο τη βαρώνη Κόμπουργκ.

— Όσολογώ, ότι στην περίπτωση αυτή τα χάινω πολλές φορές, έδηλωσε ή βαρώνη, και μένω κατάλληλη. Γιατί έντελώς διαφορετικοί τύποι αισθάνονται άμέσως μεγάλη κλίση και

προς εκείνο που έπιθυμούν. Γενικά οι κυρίες που δεν ζητούν να παντρευτούν, παρά μονάκι για τα χρήματα, δεν άνήκουν στην πελατιά μου. Οι άνθρωποι, τους οποίους παντρεύω, θέλω να έχουν εύνοικήν και να μη με καταριούνται άργότερα. Ίδιος έψηπτό να ένώνη δύο τών δεσμών του γάμου ανθρώπους, οι οποίοι έχουν όλα τα χαρακτηριστικά μόνον από έλλειψη σχέσεων ή από έλλειψη πρωτοβουλίας δεν έβγαιαν τον κατάλληλο σύντροφο της ζωής τους.

— Ποιοι τύποι άνδρων και γυναικών ταιριάζουν εύκολότερα και καλύτερα μεταξύ τους; ούτως ή ορρότερο τη βαρώνη Κόμπουργκ.

— Όσολογώ, ότι στην περίπτωση αυτή τα χάινω πολλές φορές, έδηλωσε ή βαρώνη, και μένω κατάλληλη. Γιατί έντελώς διαφορετικοί τύποι αισθάνονται άμέσως μεγάλη κλίση και

Η γνωριμίες στα θέατρα...

— Για τον άνδρα πρίν από τα σαράντα, γιατί άργότερα δεν έχει πια το απαιτούμενο θάρρος και δυσκολεύεται να ξεσηκωθεί την πρώτη του ζωή. Όταν ένας άνδρας, άνω των σαράντα ετών, ζητεί τη προσοχή μου, το κάνει φοβισμένα, διστακτικά, με τρόπο. Κι' έχει δικήν. Είνε πολύ άσπαστερή πια για να βάλει στεφάνι. Για τις νέες πάλιν, ζητούν συνήθως την επέμβασί μου ή μητέρες τους. Συχνά όμως συμβαίνει να έρχονται μητέρες και να μου ζητούν να φροντίσω να βρω μία καλή νύφη για τον γυιό τους, χωρίς εκείνος να έχη γνώσιν!

— Καλά, και τότε πως γίνεται ή γνωριμία;

— Διαφορώνω μικρές συναναστροφές σε στενό κύκλο στο σπίτι μου, έκδομές, έπισκέψεις σε θέατρα κλπ. Τον χειμώνα συχνάζω πάντοτε στα μέρη όπου γίνονται τα χειμερινά σπόρ. Μέσα στο πλαίσιον της φύσεως όλα γίνονται πολύ πιο εύκολα και φυσικά ή γνωριμίες συνάπτονται εύκολότερα. Από τους σαράντα δύο γάμους που τέλειωσαν τον περασμένο χειμώνα, οι περισσότεροι όφειλονται σε γνωριμίες που έγιναν σε κοσμικές έσχατες.

— Ποιά έπιμνηστική περισσότερο να παντρευτούν, οι άνδρες ή ή γυναίκες;

— Φυσικά ή γυναίκες. Και πετυχαίνουν γιατί έχουν άνώτερη άπ' τους άνδρες φαντασία. Άδιαφοροί π.χ. άν ό μέλλον σέξυς των δά είνε άσπαστερό ή μελαγχολικό, ενώ οι άνδρες προσδιορίζουν πάντοτε τί θέλουν.

— Και για το έπαγγέλμα; Ποιά προτιμούν ή γυναίκες;

— Όλες σχεδόν ή γυναίκες ζητούν να παντρευτούν με έμπόρους. Γιατί αυτοί έχουν τις μεγαλύτερες πιθανότητες να κερδίσουν χρήματα. Η γυναίκα, βλέπετε, κάνει πολύ περισσότερους υπολογισμούς από τον άνδρα και έπιζητεί περισσότερο το συμφέρον της. Όταν ένας άνδρας ήτε έρωτευμένος, δεν λογαριάζει τίποτε και γνωρίζει πολλές περιπτώσεις που ένας άνδρας περιφρονεί και χρήματα και όλα τα καλά, χάριν της γυναίκας που έλάτρευε. Η γυναίκα αντιθέτως και όταν άκόμη είνε έρωτευμένη, διαβάλλει τα δυσκολότερα σε οικονομικές θέσεις. Ο έρωτας δεν της άρπαιζει την ικανότητα να υπολογίζει.

Αυτά είνε ή Γερμανική προξενήτρα και είνε εις βάρος του φύλου σας, αγαπητές αναγνώστριες. Άς έλπίζουμε όμως πως τα έλλειμματα αυτά συντάσσονται μόνον στις Γερμανίδες.

Από την αρχαιότητα οι Αιγύπτιοι και η Γατες

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

συμβάθεια μεταξύ τους. Ός επί το πλείστον όμως, οι πιο πετυχημένοι γάμοι είνε εκείνοι, κατά τους οποίους και οι δύο υποψήφιοι αίσθάνθηκαν άμοιότητα συμπάθηα από την πρώτη ματιά.

— Ποιά ηλικία είνε, κατά τη γνώμη σας, ή καλύτερη για τον γάμο;

— Για τον άνδρα πρίν από τα σαράντα, γιατί άργότερα δεν έχει πια το απαιτούμενο θάρρος και δυσκολεύεται να ξεσηκωθεί την πρώτη του ζωή. Όταν ένας άνδρας, άνω των σαράντα ετών, ζητεί τη προσοχή μου, το κάνει φοβισμένα, διστακτικά, με τρόπο. Κι' έχει δικήν. Είνε πολύ άσπαστερή πια για να βάλει στεφάνι. Για τις νέες πάλιν, ζητούν συνήθως την επέμβασί μου ή μητέρες τους. Συχνά όμως συμβαίνει να έρχονται μητέρες και να μου ζητούν να φροντίσω να βρω μία καλή νύφη για τον γυιό τους, χωρίς εκείνος να έχη γνώσιν!

— Καλά, και τότε πως γίνεται ή γνωριμία;

— Διαφορώνω μικρές συναναστροφές σε στενό κύκλο στο σπίτι μου, έκδομές, έπισκέψεις σε θέατρα κλπ. Τον χειμώνα συχνάζω πάντοτε στα μέρη όπου γίνονται τα χειμερινά σπόρ. Μέσα στο πλαίσιον της φύσεως όλα γίνονται πολύ πιο εύκολα και φυσικά ή γνωριμίες συνάπτονται εύκολότερα. Από τους σαράντα δύο γάμους που τέλειωσαν τον περασμένο χειμώνα, οι περισσότεροι όφειλονται σε γνωριμίες που έγιναν σε κοσμικές έσχατες.

— Ποιά έπιμνηστική περισσότερο να παντρευτούν, οι άνδρες ή ή γυναίκες;

— Φυσικά ή γυναίκες. Και πετυχαίνουν γιατί έχουν άνώτερη άπ' τους άνδρες φαντασία. Άδιαφοροί π.χ. άν ό μέλλον σέξυς των δά είνε άσπαστερό ή μελαγχολικό, ενώ οι άνδρες προσδιορίζουν πάντοτε τί θέλουν.

— Και για το έπαγγέλμα; Ποιά προτιμούν ή γυναίκες;

— Όλες σχεδόν ή γυναίκες ζητούν να παντρευτούν με έμπόρους. Γιατί αυτοί έχουν τις μεγαλύτερες πιθανότητες να κερδίσουν χρήματα. Η γυναίκα, βλέπετε, κάνει πολύ περισσότερους υπολογισμούς από τον άνδρα και έπιζητεί περισσότερο το συμφέρον της. Όταν ένας άνδρας ήτε έρωτευμένος, δεν λογαριάζει τίποτε και γνωρίζει πολλές περιπτώσεις που ένας άνδρας περιφρονεί και χρήματα και όλα τα καλά, χάριν της γυναίκας που έλάτρευε. Η γυναίκα αντιθέτως και όταν άκόμη είνε έρωτευμένη, διαβάλλει τα δυσκολότερα σε οικονομικές θέσεις. Ο έρωτας δεν της άρπαιζει την ικανότητα να υπολογίζει.

Αυτά είνε ή Γερμανική προξενήτρα και είνε εις βάρος του φύλου σας, αγαπητές αναγνώστριες. Άς έλπίζουμε όμως πως τα έλλειμματα αυτά συντάσσονται μόνον στις Γερμανίδες.

Από την αρχαιότητα οι Αιγύπτιοι και η Γατες

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

Η Μαίρη Πικφορντ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΠΡΩΤΑΡΧΙΣΑΝ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο Ραμόν Νοβάρο υπηρέτησε σε γκαράζ. Πως τον έπεσε φη ή... τύχη του. Η Γκιόρια Σβάνσον πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Στο Χόλλυγουντ. Πλώστρα και σιδερώτρια. Τι θα πη να ξέρη μία νέα καλό κούμπι, κτλ.

"Όπως είνε γνωστό, οι περισσότεροι καλλιτέχνες κ' ή καλλιτέχνιδες, όταν πρωτάρχισαν το στάδιό τους, δοκίμασαν πολλές πικρίες, φτώχειες άβάσταχτες, πείνα κ' άπερίγραπτα μαρτύρια. Όστόσο πολλοί άπ' αυτούς τα ύπομειναν δι' αυτά μ' έγκαρτέρησι, άσπον, τέλος, έπεκράτησαν κ' έγιναν διάσημοι. Θα σας αναφέρουμε έδώ μερικά σχετικά άνέκδοτα καλλιτεχνών του κινηματογράφου, οι οποίοι κέρδισαν τη δόξα με πολλές δυσίες και άπειρα βάσανα.

Άρχίζουμε από τον Δον Ζουάν της δόνης, τον φημισμένο Ραμόν Νοβάρο, που θανμάζον διόι οι φίλοι του σινεμά κ' έχει κυριολεκτικώς ξετρελλάνει το όραίο φύλο.

Ο Ραμόν Νοβάρο, όταν έφυγε άπ' την πατρίδα του το Μεξικό και πήγε στο Χόλλυγουντ, έχοντας ως μοναδικό όνειρο της ζωής του να διακριθί ως καλλιτέχνης του κινηματογράφου, έπέρασε δύο χρόνια φριχτής δυστυχίας. Σ' όλα τα στούντια πούχε καταφύγει, για να ζητήσει έσοτα και μία έκτακτη θέσι κοιμάρσου, τον είχαν διώξει περιφρονητικά. Για να έξοικονομή όστόσο το νοίκι του και λίγη πενιχρότατη τροφή, πήγαινε κ' έδούλευε σε διάφορα γκαράζ, κάνοντας διάφορες χειρωνακτικές δουλειές. Άλλά και σ' αυτά δυστυχώς, ή δουλειά δεν ήταν πάντα συνεχής.

Μιά ήμερα, καθώς δούλευε ο Ραμόν σ' ένα γκαράζ, πήγε ο ρεξίσερ ενός στούντιου του Χόλλυγουντ να επιδιορθώσει μία μικρή βλάβη του αυτοκινήτου του. Ο Ραμόν έπροθυμοποιήθηκε να τελειώσει ή δουλειά του γρήγορα. Ο ρεξίσερ τον συμπάθησε και φεύγοντας ύστερ' από λίγο από το γκαράζ έκείνο, του έλεπε χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο: — Δεν θάκανες άσχημα, νεαρό μου, νάχρόδουν αύριο να με συναντήσεις στο στούντιό μου. Έχεις τόσο ζοφρά χαρακτηριστικά, που δεν πρέπει να μένουν κρυμμένα μέσα σ' ένα γκαράζ!... Έλα να μ' εύρης και δεν έα χάσης!...

Ταυτοχρόνως έβγαλε και τοδωσε το υπιλλέτο του με τη διεύθυνσί του. Την άλλη μέρα ο Ραμόν πήγε και συνάντησε τον Ρεξ Γκράμ — έτσι λεγόταν ο ρεξίσερ — και προσελήφθη άμέσως στο στούντιό του. Στην αρχή ο Ραμόν έπαίξε ολόκληρο χορευτόν, όποιοι κατόρθωσε σιγά-σιγά να διακριθί, να έπικρατήση και να γίνη ένας από τους πιο φημισμένους άστέρες της δόνης, αποκτώντας, εντός της σήμης, και πλούτη σημαντικά.

Πως δεν έχει ιδεί στην κινηματογράφο και δεν έχει θαυμάσει τη Γκιόρια Σβάνσον; Κι' ή διάσημη αυτή βεντέτα της δόνης, όπως και ή Μαίρη Πικφορντ που ήταν στην αρχή ταξιδέτρια, έδρακμος όχι λίγα βάσανα για να εξασφαλίσουν τον επίσημο τίτλο του Άστέρος. Ίσως με λίγα λόγια πως πωτάχισαν την καλλιτεχνική της καριέρα:

Στις άρχες ήταν πωλήτρια σ' ένα κατάστημα του Σικάγου. Πολύ γρήγορα όμως τράβηξε την προσοχή της ό κινηματογράφος κ' άποφάσισε να γίνη καλλιτέχνης της δόνης. Χωρίς να χάνη άσπιν τον καιρό της ως πωλήτρια, σπούδασε μία μέρα κ' έφυγε για το Χόλλυγουντ.

Έκεί, ύστερ' από λίγους μήνες, κερμάσισε και προσελήφθη ως «γκρέλ» στο στούντιο του Μαρ Σέννερ, όπου και παρέμεινε επί ένα χρόνο. Έπειδή όμως ήταν άφάνταστα φιλόδοξη και μιλούσε διαρκώς για το έργο-ό μέλλον της, ή συνάδελφός της την ειρωνεύοντο τόσο πολύ, που άναγκάστηκε στο τέλος να εγκαταλείψη το στούντιο του Σέννερ και να ζητήσει άλλον δοντιό.

Μήνες διακρίθησιν πέρασαν όμως, στο διάστημα των οποίων, μη έχοντας καμιά άλλη έσοδα να κέρη, για να έξοικονομή τα έσοδά της έπαιρνε σπίτι της κ' έλπιε και σιδερώει τα έσώφρανα διαφόρων καλλιτεχνών. Κατά τις φορές δέ της ηολής της, ένοριζε τα διάφορα στούντια παρακαλώντας να την προσλάβουν στο θέατρό τους, έστο και για δευτεροβάθιους λόγους.

Έτσι περνάσε ο καιρός της, όποιοι έζησαν επληροφρήθη μία μέρα ότι ή εταιρεία «Τοιάνζ» ήτοσε μία ήθοποιό που να είνε δεινή καλλιτέχνη. Μεταξύ των άλλων υποψηφίων παρουσιάστηκε τότε στην εταιρεία κ' ή Σβάνσον. Τα άμοινα χαρακτηριστικά του σώματος της, ή άειπτες γραμμές του κορμού της κ' ή δεινότη της στο κούμπι, της έξασφάλισαν άμέσως την πρόβληή της στην εταιρεία αυτή, όπου πολύ γρήγορα διακρίθηκε κ' έγινε περιζήτητη.

A circular illustration of a woman with short, curly hair, wearing a dark, patterned dress. She is seated at a desk, leaning forward and writing on a piece of paper with a quill pen. On the desk, there is an open inkwell and a small box. The illustration is framed by a decorative border with corner ornaments.

A circular vignette showing a woman in profile, looking out a window at a landscape with a body of water and a distant shore. The woman is wearing a dark, textured dress and has her hair styled in a bun. The landscape outside the window features a body of water, a distant shore with trees, and a small boat. The scene is framed by a decorative border.

Τώρα παναπαράδωξ ἠσφαλίσθημεν ἐκ σπαρμάτων
καὶ ἐλαιοθήκων Πανερωπαικῶν ἀλματοστασιμάτων,
διότι Νικητὰ Ἑπταμένοι Καὶ Ἑτεροὶ Ὀδιδετοί,
Παθόντες καὶ μαρμόντες, συνεννόηθημεν ἀνὰ ψή-
φον Ἐκοπὴν κατὰ τῆς Ἡᾷς δευτέρᾳ Πανερωπαικῇ
Καταιγίδι, διότι ἴδον ἐπεγαυρῶν Συμφωνῶν Κέλλων,
Ἰδὼν Μπρίαν Ἐνθιμὸς Συνήγορος Πανερωπιάς, ἴδον
Διεθνή Κοσμοπολιτικὰ Συνέδρια, ἀπὸ ἡ ἀπὸ Οὐδὸς
Κοιμήτων Χάλλει Ἐχάθῃ στὸ ἀχανές Χάος καὶ ἡ
Χαρὰ τὸν Χωρὸν περὶ τοὺς ἡλιγλυωδῶς.
Τώρα ἀσπασμοί, Χοροί, Τέρμεις Τετραχόρως Καὶ
Εὐτέρους. Γάγῃ χαιρὼν χαιρετίζω σὺνχαρῶς
γεγαυρὸν Φίλας Φύλας Ὑψηλόν, διότι τώρα εἶνε
Εὐνυτάντες αἰσιοδοξίας ὥρα!.

Δυστυχώς όμως στο πλαίσιο του περιοδικού δεν δημοσιεύεται. Γιατί δεν είναι δυνατόν αυτό ούτε τεχνικώς. Γιατί άλλωστε να μη ένα ποίημα στο πλαίσιο του «Μπουκέτου» κι' όχι στις σελίδες αυτού; Μά κατὰ κακήν τύχην, το ποίημά σας, με τον τίτλο «Τό Μεγάλο Λουλούδι», δεν είναι πετυχημένο. Πολύ κοινό, ανούσιο, άχαρο. Και να ή απόδειξι:

Διαβάζετε λοιπόν, αγαπητέ φίλε, "Ελληνας ποιητής. Γιά να ήθε τοὺς
στον τὸ ἀνέκδοτο, ἐν καλῷ ποίησι. Ν. Μ. καὶ κ. ὁ δὲ Πύργου. Εὐχαριστῶ
πολύ. Ἀλλὰ ἔχουμε τακτικὴν μεταρρύθμιση γιὰ τὴν γλῶσσάν, τὸ
μα ὅμως ποὶ στέλνεται ὅς δέγναι. Μὰ καὶ ποὶ-ποὶ καὶ καὶ μεταρρύθμιση
Τζέντλεμαν-Σπὸρτ, Φλωρίαν, Μάρτυς μας ὁ Θεός, ὁ ἐμπνευστὴς
καταλαμβάνουμε τίποτα. Μὰ τί θέλετε να πῆτε στὴν ἐπιστολή σας; Καὶ τὸ
νέκροστο τῆς «σπανίας νέας» πάλιν με τῆς «σπανίας μαργαρίτας», τί θέλετε
πῆτε; "Ὅσο γιὰ τὴν «ἐρωτική συνταγή», εἶνε γνωστότατη καὶ γιὰ τοὺς ὁμοφυλοφίλους
πῆτε. Μένει ὅμως πάντα τὸ μυστήριον τῆς ἐπιστολῆς σας. Γράφετε ὅτι
«Θεοδὸς προτιμώτερον γὰρ ρευθίζω τὸ τοπίο τῆς φουγάρας»,
πολλὰδῶν τὴν φυσικὴν ὥραιότητα, μαζῆν, τὴν μουσικὴν, τὴν
ῆθρα, θέατρα, ταξίδια παρὰ νὰ διαβάσῃς κουταμάρες καὶ ἐξηγήσεις.
Ἔγὼ δὲν εἶμαι ποιητῆς οὔτε κ' ἐνγράμματος νὰ παρουσιάσῃς τὴν
λογιστικὴν. Ἐργάζω πράγματα γεγονότα καὶ δὲν σὰς ἄρεσαν διὰ
εἶχεν μέσα πεταλούδα, ἄνθη καὶ νεότης καὶ φυσικὰ λεπτά, φυλ
πράγματα, ἐὰν ὅμως εἶχε με δαμονιάζα κραισί, μεδέεις, νηπ
τε θὰ ἦταν ὥραϊα τὰ ἀφερομένα μου...»

“Υψιστε!... Μα δὲν ἔχετε δίκιο νὰ θυμώνετε — μὲ τὴν ἄσχημη ἀγαπητὴ κύριε. Γιὰ νὰ μὴ βροῦμε φῶρα τὰ γραπτά σας, θὰ πῇ πᾶς δὲν ποιοιῦνται. Κι’ ὅχι γιατί θέλαμε νάχουν μέσα «δαμουζάνες», κρασί καὶ μὲ...

Εν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (At.41) New York city, ἐν Ἀγγλίῃ - Σουάν δ ο χ. *Χριστόδουλος Σαράφης*, δ Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγίῳ Κογγό δ ο χ. *Γεώργ. Ἀντωνίδης* B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ πόλιν πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, ὅπου δέον γ' ἀπευθύνεσθαι, ἢ ἐνδιαφερόμενοι.

«ὦ Ω! Θεσπεσία Ἀσπασία ὄρα ἃ ἐ-
(γοῶ, τώρα εἶνε
εὐρυτάτης καὶ ὄχι μερικῆς αἰσιο-
(δοξίας ὥρα, ἐν
Εὐρώπῃ Ἀσία καὶ Ἀμερικῇ, διό-
(τι ἰδοὺ ἰδούθη ἡ

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΛΟΓΟ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ
ΝΕΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΚΛΗ-
Σ. ΤΟ ΠΟΥΡΟΚΑΝΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ
ΜΑΡΤΙΚΟ ΤΟ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΝΟ-
ΜΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ Α-
ΠΙΘΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[illegible]

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
στα Φαρμακεία

ILON
ONGUENT-ABCS
Nouvelle méthode pour
le traitement de toute
suppuration

Θεραπεία
Αγγυμην

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΒΑΧΛΑΣ ΡΟΜΒΗΣ 18-ΑΘΗΝΑ

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελήτης τῆς ἰδιαίτε-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηνητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐὸς Κε-
ραλλινίας καὶ Τενέας 1.

Ἔξοροι 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Ἰδιαίτερον τμήμα λειτουργεῖ με ὅλα τὰ εἶδη οἰδηρικῶν.
ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ
 Επιπλοεῖων, Σιδηρευρῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν,
 καθὼς καὶ Γεωργικὰ ἐργαλεῖα.
 Σὺς συνιστῶμεν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα καὶ
 θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖτε.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικόν έντομοκτόνον
Εξολοθρεύει: Μύγες, κουνούπια
κορέους υνίλους, κατσαρίδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

Ὁ κ. Γεώργιος Βασιλείου, διπλωματοῦχος τῆς Σχολῆς «Napolitan» τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων (Academie Nationale de Coupe Paris), παραδίδει μαθήματα κοπτικῆς γυναικείων φορεμάτων.

ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΕΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟΝ
ΤΙΜΑΙ ΠΡΟΣΙΤΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ

Πληροφορίες : Κατάστημα Ἐγγλέζου καὶ Βασιλείου
Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας 4.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ ;
Νά βάψετε μόνη Σας
περιανά Σας φορέματα
Γερμανικής βαφής μάρκας

ARTE

καὶ θὰ γίνουιν ἐντελῶς καὶ
νύργια.

ΑΙ βαφαί ARTI πωλούνται
εις τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
Ἐμπορικά τῆς συνεικίας σας
εις 61 μεδέρνους χρωματι-
σμούς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι
Λέκκα 21α — Θεσσαλονίκη
Ἑρμού 16.

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΦΛΩΡΙΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, πατὸς
 εἶδους ὀρολόγια (καὶ ἄχρηστα ὀ-
 ρολόγια διὰ ἐξαστήματα), κατηγορη-
 να ἑλληνικά χαρτονομίσματα, γραμ-
 τίσματα ἑλληνικά καὶ ξένα, ἀγοράζα
 εἰς τὰς καλύτερας τιμὰς, Ἐπισκενάζο-
 μεν ὀρολόγια καὶ κοσμήματα ἡγρη-
 μένω.

Προσοχή εἰς τὴν διεύθυνσιν :
ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὡρολογιοποιὸς - Χρυσοχόος.
Εὐπλόιδος καὶ Ἀθηνᾶς 56.
Ἐναντὶ Δημοτικῷ Θεάτρῳ.
Τηλ. 23-680

Δεχόμεθα παραγγελίας και από τας
επαρχίας.

Ἡ πιδ μεγάλη οἰκονομία διὰ
τῶν βαφῶν ARTI.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α. Ε.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
1879

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΑΛΑΜΩΝ
1918

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΣΠΑΡΤΗ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
ΜΟΛΑΟΙ

ΚΑΛΑΜΑΙ
ΜΕΣΣΗΝΗ
ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ."

